

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd
De groote Raffles
Onbekende

No. 480

Een Avontuur in het hooge Noorden

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL SINGEL 326 · AMSTERDAM.

EEN AVONTUUR IN HET HOOG NOORDEN.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec.

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Het Japansche goud.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 298
Wie is de Misdadiger?	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het was omstreeks tien uur in den avond, toen, op ongeveer drie mijlen ten Zuiden van Hongkong een eigenaardige, donkergrijze, langwerpige gedaante zich voortbewoog over het oliegladde water van de Nan Hai of Zuid-Chineesche Zee.

Op dat tijdstip was de zee zelfs zoo dicht bij een der voornaamste havensteden van China geheel verlaten, slechts heel in de verte pinkten een paar lichtjes, waarschijnlijk van visschersbooten, die zich verlaat hadden en zich nu haastten, de beschermende haven van de Britsche Concessie op te zoeken.

Overigens zou zelfs het meest ge oefende oog moeite hebben gehad, den waren aard te onderkennen van het eigenaardig grijze ding, hetwelk daar zoo langzaam en volkomen onhoorbaar voortgleed over de bijna volkomen gladde oppervlakte van deze verraderlijke zee, een der gevaarlijkste ter wereld en waar wervelstormen van ongekende kracht soms geheel onverhoeds

kunnen opsteken, om even plotseling weder te bedaren.

Dat is de verschrikkelijke Taifon, gevreesd door alle Chineesche visschers zoowel als door de kapiteins van de grootste schepen.

Maar nu verhief zich de grijze gedaante wat meer boven de golven en vertoonde zich als een niet zeer groote duikboot, waarvan de kleur bijna niet afstak tegen die van de golven.

Het vaartuig had een zeer uitgerekten vorm, ongeveer als van een sigaar, met puntigen voor- en achterstevan.

En als door een onzichtbare reuzenhand bestuurd, zonder dat zich een levend wezen vertoonde op het lage dek, zocht dit vreemde vaartuig zich een weg te midden van de tallooze eilandjes, waarmede de Zuidkust van Oost-China als het ware bezaaid is, vooral in de buurt van Hongkong.

Wanneer de storm gaat opsteken, leveren al deze eilanden, en klippen het grootste gevaar op

voor den zeevaarder, maar thans was de zee volkomen vlak en de branding veroorzaakte nauwelijks een smallen rand schuim op de kusten van deze talloze, grillig gevormde eilandjes, die daar wel neergestrooid leken te zijn door de hand van een reus.

De kanalen waren hier en daar zeer nauw, maar de duikboot scheen wel met menschelijk verstand begiftigd te zijn, want zij gleed onhoorbaar en vrij snel zonder ooit te aarzelen door al die doorgangen heen, tot zij ten slotte haar vaart minderde in de onmiddellijke nabijheid van het eiland Hongkong zelf, aan welks Noordkust de Engelschen de stad Victoria hebben gesticht, die naderhand den naam van het eiland verkreeg, waarop zij gesticht was.

De duikboot koos haar weg door den smallen zeearm, welke het eiland Hongkong van het vasteland scheidt, maar alvorens dit te doen was het vaartuig weder bijna geheel ondergedoken, klaarblijkelijk om niet te worden gezien door de lieden die zich op de havenkade bevonden, welke zich kilometers ver uitstrekt langs den Zuidelijken oever van den zeearm.

Maar toen zij Hongkong eenmaal voorbij was en de lichten van de stad verdwenen waren, kwam zij weder boven water en eindelijk voer zij een zeer diepen inham op de Oostkust van het eiland binnen, grillig gevormd, aan alle kanten door hooge rotsen omgeven en in welks midden puntige klippen hier en daar boven het water uitstaken, waardoor de inham onbruikbaar werd voor schepen van eenigen diepgang, vooral bij winderig weder.

Maar voor de duikboot scheen zij een uitnemende schuilplaats op te leveren!

Het kleine luik in den ingangstoren in het midden van het dek werd nu geopend, er verscheen een hoofd, vervolgens een romp — en een krachtig gebouwd man stapte op het dek, strekte de armen eens goed, als iemand die lang in een tamelijk nauwe ruimte heeft opgesloten gezeten, keek om zich heen, ofschoon er eigenlijk volstrekt niets te zien viel, daar de duisternis hier volkomen was en boog zich toen over de opening heen, om op tamelijk zachten toon naar binnen te roepen:

— Er is volstrekt niets te zien, Mylord! Ik geloof dat alles veilig is!

— Dan zullen wij snel een goede ligplaats

opzoeken, Henderson! klonk een stem van binnen het schip.

En het volgende oogenblik voegde zich een tweede man bij den reus, die zooeven op het dek was geklommen, en wiens krachtig geteekend gelaat vrij duidelijk te zien was in het licht van de maan, die zooeven door de wolken was komen gluren.

Die man was John Raffles, de Londensche Gentleman-Inbreker, en uit het vervolg van ons verhaal zal het spoedig genoeg blijken hoe het kwam, dat hij zich thans met zijn duikboot in de onmiddellijke nabijheid van Hongkong bevond.

De man die het eerst naar boven was geklommen, was James Henderson, de trouwe chauffeur van den Grooten Onbekende, en wiens hulp van groot nut was geweest bij het gevaarlijke avontuur, hetwelk Raffles en zijn twee metgezellen zoo juist hadden beleefd.

Want er bevond zich nog iemand aan boord van de „Bruinvisch”, het wonderlijke, door Raffles zelf uitgedachte en gebouwde vaartuig, en dat was Charles Brand, de vriend van Raffles, die, hoewel eenigzins tegen zijn zin, aan bovenvermeld avontuur had deelgenomen, waarvan hij de groote gevaren van te voren zeer goed had begrepen.

Raffles stond een oogenblik stil om zich heen te zien, scheen zijn geheugen te raadplegen, en zeide toen half voor zich heen:

— Het is geloof ik nog een weinig verder, James. Wij moeten een kreek binnenvaren, die volkomen onzichtbaar is voor degenen, die dezen inham passeeren, en waar juist genoeg water staat, om onze duikboot onder water te doen zinken. De omgeving is rotsachtig, en nooit vertoont zich daar iemand. De visschers bewonen een ander gedeelte van de kust, en slechts zelden wordt deze plek bezocht. Het is zeker het minst fraaie gedeelte van het eiland — maar voor ons doel uitmuntend geschikt.

Hij boog zich over den rand van den ingangstoren heen, en riep op gedempten toon naar beneden:

— Nog een paar kabellengten recht vooruit, Brand! Ik geloof dat ik den ingang van de kreek reeds kan zien.

Heel stil en langzaam gleed de duikboot nog wat verder, en vervolgens de kreek binnen.

waar het water zoo glad was als dat in een vijver, zonder een rimpeltje.

De kreek was omgeven door hooge rotsen van een wonderlijken, grilligen vorm, de maan scheen over het rimpellooze water, hier en daar verhieven zich van die wanstaltige, met opzet zoo gekweekte boomen, waarop Chineezen en Japanners zoo verzot zijn, en de aanblik van dit alles was zeker romantisch genoeg.

Maar de drie reizigers waren nu eenmaal niet hier gekomen om zich in de bewonderende aanschouwing van dit landschap bij nacht te verdiepen — maar wel om zich in veiligheid te stellen.

Het was hier zoo volkomen eenzaam, dat niet het minste gerucht zich liet hooren.

De „Bruinvisch” gleed zachtjes verder, en kwam eindelijk tot rust op een plek waar de oever loodrecht in het water afdaalde, en er nauwelijks een voet boven uit stak.

Het oogenblik om aan land te gaan was gekomen.

Reeds was alles daartoe in gereedheid gebracht.

Charles Brand, een jonge man met een rond, blozend gelaat, kwam langs de kleine stalen ladder naar boven, een vrij zwaar valies torsend.

Hij herhaalde dit nog eens, en zeide toen hij eveneens op het dek stond:

— Alles is gereed, Edward. Hier is het kistje met de schakelaars!

— Uitstekend! Ik hoop dat alles nog goed werkt.

Brand had hem een kistje ter hand gesteld, kleiner nog dan een sigarenkistje, en van stevig met koperen banden versterkt hout gemaakt, en dat weinig meer bleek te bevatten dan een electrischen omschakelaar en goed geïsoleerd draad, met eenige lagen gummi omwikkeld, zoodat het volkomen bestand was tegen de inwerking van zeewater, en aan het einde voorzien van een soort steekcontact, zooals men die tegenwoordig in bijna alle huizen wel ziet gebruiken.

Het verschil was, dat dit contact van een schroefdraad voorzien was.

Op den tast zocht Raffles met zijn vingers langs den rand van den ingangstoren, tot hij een kleine opening gevonden had, waarin hij het contact met groote zorgvuldigheid vastschroefde.

Hij opende het kistje, verzette den schakelaar,

en dadelijk liet zich een zacht brommend geluid hooren, terwijl de boot heel langzaam begon te zakken.

Raffles zette den schakelaar weder in zijn vorigen toestand terug, waardoor het zakken onmiddellijk ophield en zeide:

— De electrische pompen werken weder gelukkig voortreffelijk! Kom vrienden — wij willen aan land gaan!

— En laat je het goud in den steek? vroeg Brand verbaasd.

— Die uitdrukking deugt niet! Want ik denk er wel degelijk weer naar terug te keeren, zoodra wij in Hongkong een weinig bekomen zijn van de vermoeienissen — en de eerste storm ook een weinig geluwd is — ik bedoel de eerste storm, die zal opsteken, zoodra het bekend wordt dat de Asturia is aangevallen door zeeschuimers die met een voormalig Amerikaansch oorlogsschip kwamen aanzetten en al het goud stalen, hetwelk de Japansche Regeering naar Londen had willen zenden als betaling voor een groote leverantie Lewis geweren! Maar die storm kan niet opsteken voor morgen, want je zult je natuurlijk herinneren dat de Londsche zeeroovers het toestel voor draadlooze telegrafie van de Asturia hadden verwoest, voor zij het schip verlieten!

— Dat weet ik ook nog wel, Edward — maar wie kan zeggen of de marconist aan boord van dat schip niet dadelijk het S.O.S.-sein heeft verzonden, onmiddellijk nadat van den Amerikaanschen duikbootjager het eerste waarschuwingschot werd gelost!

— Dat is waar — dat kan hij gedaan hebben! Maar — de plek waar die brutale roovers den overval waagden, was zeer goed door hen gekozen — er was daar op honderden mijlen geen schip in de buurt — en zeker geen oorlogsschip, dat in staat zou zijn geweest afdoende hulp te bieden! Want de zeeschuimers hadden een snelvuurkanon aan boord van hun schip — en daar tegen richt men met revolvers weinig uit! Maar kom — laten wij eerst aan land gaan!

Er werd eerst een klein anker uitgezet, zoodat de duikboot niet zou kunnen afdrijven, in geval zij den bodem niet mocht bereiken en vervolgens werd de ronde deksel van de ingangstoren met behulp van zes stevige bouten en moeren hermetisch gesloten, zoodat geen druppel

water in het binnenste van de duikboot zou kunnen doordringen.

Toen dat gedaan was, stapten de drie mannen droogvoets aan land en de reusachtige Henderson droeg de twee valiezen daarbij met zoo veel gemak alsof het lucifersdoosjes geweest waren.

Raffles had het kistje weder geopend, zoodra hij aan land was en toen hij den schakelaar opnieuw verzette, begon de duikboot weder te dalen, zoodat Raffles den contactdraad moest vieren van een kleinen haspel, die zich binnen in het kistje bevond.

Op dien draad waren van meter tot meter kleine merken gezet, met witte verf en Raffles kon dus controleeren dat de duikboot op een diepte van vijf meter onder den waterspiegel lag, toen de sterke geleidingsdraad tenslotte slap hing.

Hij verborg nu het kistje zorgvuldig in een nauwe spleet van de rots en omwikkelde het kleine gedeelte van de draad, dat zichtbaar was gebleven, met eenige groote bladeren, welke Charly was gaan halen uit een naburig boschje.

Het was nu zoo goed als onmogelijk, dat het geheim zou worden ontdekt.

Toen alles was afgelopen, vroeg Brand nieuwsgierig:

— Waar zijn wij nu ergens?

— Op Hongkong, mijn waarde!

— Dat weet ik ook wel! Ik bedoel — op hoeveel afstand bevinden wij ons hier van de hoofdstad van dien naam?

— Op nauwelijks een uur gaans — waarschijnlijk minder!

— Zijn hier gebaande wegen?

— Je zult je het eerste kwartier moeten getroosten, over rotsen en gras te loopen, waarde Brand! Maar dan bereiken wij een klein gehucht en vandaar gaat een vrij goede straatweg naar Hongkong.

Het eiland is trouwens niet groot — vijftien kilometer lang en acht kilometer op zijn grootste breedte.

— Kunnen wij niemand tegenkomen?

— Dat is al heel onwaarschijnlijk! Het eiland heeft omstreeks 300.000 inwoners en negen tiende daarvan op zijn minst woont in de hoofdstad! De rest is verdeeld over kleine visschersplaatsen, maar die bevinden zich hoofdzakelijk aan de Zuid- en Westkust van het eiland.

— Maar in Hongkong zelf, Edward — wat

denk je daar te doen? Wij zullen als Engelschen waarschijnlijk vrij spoedig opvallen.

— Waarom zouden wij opvallen? Er wonen in Honkong meer dan 120.000 Engelschen!

— Maar wij zijn toch niet met een van de geregelde pakketbooten aangekomen!

— Wie kan dat bewijzen?

— De Asturia kan reeds mededeeling hebben gedaan van hetgeen er is geschied ten Westen van de Paracel Eilanden!

— Maar mijn waarde Brand — hoe heb ik het nu met je? Men heeft aan boord van de Asturia wel het kaperschip, — den Amerikaanschen duikbootjager gezien — maar toch niet mijn eigen duikboot! Zij weten daar immers volstrekt niet dat John Raffles op de hoogte was van het beroovingsplan der Londensche dieven, die het Japansche goud wilden stelen, dat ik die dieven gevolgd ben en dat ik de roovers op mijn beurt beroofd heb!

— Dat is waar, Edward — daaraan dacht ik niet! Maar de roovers zelve dan? Er zijn er ongeveer acht gebleven op het eiland, nadat wij het kaperschip des nachts met onze duikboot zoo behendig uit de baai hadden weggesleept, waar het juist voor anker was gegaan. Maar aan boord van dat kaperschip waren altijd toch nog vier mannen over — om te zwijgen van de twee kisten met goud, die wij wel in den steek hebben moeten laten, eenvoudig omdat de „Bruinvisch” niet meer kon bergen! Natuurlijk zijn de vier mannen hun makkers gaan ophalen, zoodra zij weder vrij waren — en je gelooft toch niet dat zij zullen zwijgen?

— Dat geloof ik integendeel wel degelijk, mijn waarde! antwoordde Raffles bedaard. Hoe zouden die lieden ook kunnen spreken? Als zij zeggen dat ik hun 16 van de 18 kisten goud heb ontfutseld, dan spreken zij niets anders dan de waarheid — maar zou dat hun eigen schuld soms verminderen? Zou je denken dat de politie hen dan toch niet aanstonds arresteerde? Neen, zij zullen zich vergenoegen met die twee kisten, die toch nog altijd voor een waarde van omstreeks 20.000 pond sterling aan Japansch goud bevatten en zij zullen zoo gauw zij kunnen een goed heenkomen zoeken!

— Dat mag zoo zijn — maar dan zullen zij, al was het maar om zich te wreken, radiografisch of telegrafisch de autoriteiten op de hoogte stel-

len — en dat zullen dan natuurlijk de autoriteiten van Hongkong zijn, want dat is de dichtstbijzijnde Engelsche stad!

Raffles dacht een oogenblik na, maar haalde toen de schouders op en hernam:

— Het is mogelijk dat je gelijk hebt, maar dat zal mij toch niet weerhouden! Wij hebben een paar dagen rust en een goed bed volstrekt noodig en daar de kerels ons tijdens dat korte, nachtelijke gevecht onmogelijk goed hebben kunnen onderscheiden, zoo hebben zij ook geen signalement van ons kunnen opgeven. Wij zien er nu uit als touristen — onschuldige, rijke touristen en ik geloof niet dat wij eenig gevaar loopen! En stel je gerust — over een paar dagen gaan wij verder, want ik wil het goud zoo spoedig mogelijk op een van mijn eilanden in veiligheid brengen.

— Met de vliegmaschine?

— Neen, de „Duivel der Lucht” moet voorloopig maar blijven waar hij is. Wij hebben het toestel gedemonteerd en het is daar volkomen veilig op dat onbewoonde eiland van de Mal-

dive-groep. Het is ook immers onmogelijk, die zestien zware kisten met goud aan boord van mijn trouw toestel te vervoeren! Het zou er hoogstens drie of vier tegelijk kunnen overbrengen — en dat alles is te lastig! Neen, het moet met onze duikboot geschieden.

— Waarheen wil je gaan?

— Naar de bergplaats bij de Behring straat! antwoordde Raffles.

— Dat is een heele afstand! Er is hier toch een schatkamer-eiland dichterbij in de buurt!

— Niet heel veel dichterbij, Brand — en ik wil hier liever niet in de buurt blijven — dat is wel wat al te gevaarlijk! En overigens wil ik mij ook gaan overtuigen of alles in de Behring straat nog in volkomen orde is. Maar ik beloof je — wanneer het uit de bladen mocht blijken, dat de roovers gezwegen hebben en wij dus geen gevaar loopen — dat ik dan liever in het zoete Zuiden zal blijven en het goud naar „Diamant-Eiland” zal brengen, in plaats van het barre Noorden op te zoeken, waar nu ijs en sneeuw den scepter voeren!

Dubec-Sigaretten

zijn de heerlijkste Sigaretten,
welke besraan.

Hoofdstuk II.

Een belangrijk dagbladbericht.

De drie stoutmoedige avonturiers kwamen omstreeks half twaalf in den nacht in de hoofdstad aan, die een zeer langgerekten vorm heeft, als gevolg van de eigenaardige terreinsgesteldheid en zich bijna langs de geheele Noordkust van het eiland uitstrekt.

Hongkong is een Britsche kolonie, bestuurd door een Britschen gouverneur en door louter Britsche ambtenaren en Raffles verkeerde dus wel degelijk in gevaar, in geval de roovers mochten hebben gehandeld zooals Brand vermoedde.

Hadden zij dat werkelijk gedaan, dan moest het bericht van den stoutmoedigen overval, door

drie opvarenden van een geheimzinnige duikboot gepleegd, reeds nu in Hongkong bekend zijn!

Want hoe snel de duikboot zich ook had verwijderd van het eiland in de Maldive-groep, waar de goudroovers met hun kaperschip een toevlucht hadden gezocht — een draadloos telegram gaat toch nog altijd eenige duizenden malen sneller!

En wie die eigenaardig gevormde, grijsge-schilderde en zeer snelle duikboot in zijn bezit had — dat wisten de politieautoriteiten over de geheele beschaafde wereld maar al te goed en ook te Hongkong zou men er niet onkundig van zijn!

Het toeval was Raffles in zooverre gunstig, dat er juist laat in dien avond een groote Engelsche mailboot was binnengevallen en het behoefde dus volstrekt geen verwondering te baren, dat er omstreeks half twaalf in den avond twee Engelsche touristen met hun bediende onderdak zochten in een van de groote hotels in de Europeesche wijk.

Raffles had voor uitstekende passen gezorgd, hij maakte den indruk van een schatrijken wereldreiziger, de portier van het hotel boog als een knipmes en de eigenaar wreef zich de handen — want het reizen was zeer duur geworden en de gasten waren schaars.

Charly en Raffles kregen ieder een uitstekend gemeubelde kamer aan de voorzijde van het hotel, welke beide vertrekken een gemeenschappelijke tusschendeur hadden en Henderson werd gehuisvest in een aardig vertrekje op de bovenste verdieping.

Hij was weer geheel de toegewijde, trouwe dienaar, die weet waar zijn plaats is!

Charles Brand sliep dien nacht tamelijk onrustig — hij zag in zijn droomen dreigende ordebewaarders, die met opgeheven gummiknuppel op hem losstormden, getraliede vensters, handboeien, deftig getabberde rechters, die hem met rollende oogen aanstaarden en grimmige cipiers, die met reusachtige sleutelbossen rinkelden.

Raffles daarentegen sliep voortreffelijk, acht en een half uur aan een stuk zonder in het minst door droomen gekweld te worden.

— Hij weet ook niet wat zenuwen zijn! zeide Brand den volgenden morgen hoofdschuddend tot Henderson, die al een uur te voren was opgestaan en eenige dagbladen had gekocht.

De brave reus grinnikte zachtjes voor zich heen en zeide met een oolijk knipoogje:

— Dat komt, geloof ik, mijnheer Brand, omdat Mylord nog nooit getrouwd is geweest! Als het maar eenmaal zoover is — — —

— Je drijft er den spot mee, James — maar ik wilde dat het zoover kwam! zeide Brand op ernstigen toon. Ik kan mij niet voorstellen, dat dit wilde, avontuurlijke leven nog lang kan voortduren, zonder hem ernstig te schaden! Een lieve, zachte vrouw, die hij met heel zijn hart liefhad, die zou hem wel veranderen!

— Maar ik vind Mylord heel goed, zooals hij nu is, mijnheer Brand! riep de reus uit. Hij

heeft een hart van goud, hij geeft ieder jaar honderdduizenden uit, om arme drommels te helpen, zonder te tellen! Hij is dadelijk bereid, als iemand zijn hulp inroept en hij rekent er nooit iets voor!

— Dat alles is zoo, beste James, en toch... en toch...

Brand voltooide den zin niet, zuchtte nog eens en ging naar de badkamer, om zich met het heerlijke, koele water te verfrisschen.

De twee mannen gebruikten het ontbijt in een kleine eetzaal op de tweede verdieping, waar Henderson de bladen binnenbracht, die hij zooveel op straat had gekocht.

De beide vrienden zaten voor een der breede ramen, waardoor men een heerlijk uitzicht had over de haven, die eigenlijk niets anders is dan de smalle zee-arm, welke Hongkong van het vasteland scheidt en die wemelde van vaartuigen van allerlei aard — groote mailstoomers, bunkerschepen, olietankschepen, lichters, kustvaartuigen, de kleine, ranke vaartuigen van de douane- en havenpolitie, en verder honderden Chineesche prauwen, sampans en vloten.

Er heerschte een zeer druk gewoel, aan alles was het duidelijk te merken, dat handel en verkeer weder opleefden.

Raffles had haastig een van de bladen gegrepen, sloeg het open, zocht eenigen tijd en begon toen aandachtig te lezen.

Brand had van zijn kant hetzelfde gedaan en geruimen tijd bleven beiden in hun lectuur verdiept.

Brand legde het eerst zijn blad neer en zeide met een zucht van opluchting:

— Ik vind hierin wel een heel verhaal van de berooving van de Asturia door de dieven, — maar gelukkig wordt er met geen woord vermeld, dat die dieven op hun beurt bestolen zijn! Staat er iets in jou blad over die zaak?

Raffles scheen de vraag niet aanstonds te hooren en Charly moest ze herhalen.

Toen antwoordde hij, terwijl hij met een ruk het hoofd ophief:

— Neen, ik vind niets waarover we ons ongerust behoeven te maken!

— We kunnen dus naar het „Diamant-eiland” gaan, dat hier veel dichterbij is?

— Neen, Brand — ik vrees dat je werkelijk wat kouw zult moeten lijden! antwoordde Raffles

glimlachend. En wel om tweeërlei redenen. Ten eerste is het nu lang niet onmogelijk, dat men hier in de buurt den duikbootjager vangt en dat de roovers, die dan toch niets meer te verliezen hebben uit wraakzucht meedeelen, wat er geschied is — en ten tweede heb ik zoeven een bericht gelezen, dat het mij wenschelijk doet voorkomen, bij mijn oorspronkelijk plan te blijven.

— Een bericht? Uit Hongkong? Uit Londen?

— Noch uit de eene, noch uit de andere plaats! Het bericht komt uit New-York!

— Uit New-York? herhaalde Brand verbaasd. Hoe kan een tijding uit New-York je er toe brengen, eerder naar de eene dan naar de andere plaats te gaan?

— Dat is minder verwonderlijk dan jij schijnt te denken, mijn waarde! Luister maar eens en je zult spoedig begrijpen, wat ik meen!

Raffles had de krant weder opgenomen, wierp een blik om zich heen, teneinde zich te overtuigen, dat niemand in de buurt was om te luisteren en las toen met gedempte stem het volgende korte bericht voor:

HET KWADE OOG HERLEEFT!

Naar onze correspondent te New-York bericht, steekt de beruchte misdadigersbende, welke eenige jaren geleden voor het eerst van zich liet hooren, opnieuw met verdubbelde driestheid het hoofd op, nadat tot twee malen toe de bende in het hart getroffen werd door het optreden van een geheimzinnig personage, welke men geruimen tijd voor een verzinsel hield, maar die wel degelijk van vleesch en bloed bleek te zijn en luisterde naar den naam van John Raffles.

Naar de politie te New-York aan onzen correspondent verzekerde, beschikt „Het Kwade Oog” thans over de modernste middelen, om zijn misdaden te kunnen volbrengen en de bende moet thans vertakkingen bezitten over bijna de geheele wereld, tot zelfs in Australië en Centraal-Afrika! Naar het heet, bezit de bende, die weder door een geheimzinnig persoon wordt aangevoerd, eenige vliegmachines en een paar van die Amerikaansche duikbootjagers, zooals de Regeering der Unie er dadelijk na het slui-

ten van den vrede een groot aantal verkocht heeft.

De politie stelt al het mogelijke in het werk, om deze zeer gevaarlijke bende onschadelijk te maken, welke voor geen enkel middel terugdeinst, om haar doeleinden te bereiken, maar zij erkent met zeer machtige en goed georganiseerde tegenstanders te doen te hebben. Evenals vroeger schijnen ook thans weder personen van naam en invloed deel uit te maken van de gevaarlijke bende. Reeds zijn eenige misdaden gepleegd, waarvan onomstootelijk vaststaat, dat zij het werk zijn van leden van „Het Kwade Oog”.

Raffles liet het blad langzaam zakken en keek Brand met zijn doordringende staalgrijze oogen met een glimlach vol verwachting aan.

— Wat zeg je daar wel van? vroeg hij ten slotte, toen Brand bleef zwijgen.

— Wat wil je dat ik er van zeg? Het is treurig, dat het weer zoo laat is — dat de politie daarginds niet bij machte blijkt te zijn te voorkomen dat die bende zich opnieuw gevormd heeft — en meer weet ik er niet over te zeggen!

— Dat is te weinig, mijn waarde! hernam Raffles en zijn gelaat verkreeg een spottende uitdrukking. Ik weet er wat meer van te verhalen! Die correspondent van de „Honkong Times” heeft het natuurlijk bij het rechte einde, als hij zegt dat Raffles er toe heeft bijgedragen, de bende te vernietigen....

— Bijgedragen? barstte Brand op verontwaardigden toon uit. Zeg maar gerust dat jij dat om zoo te zeggen geheel alleen hebt gedaan en dat je, dusdoende, herhaaldelijk je leven op het spel hebt gezet!

— Nu, laten we niet over onderdeelen redetwisten! hernam Raffles bedaard. We zeggen dan, dat die bende van „Het Kwade Oog” tot tweemaal toe het loodje heeft gelegd. Ik deed daaraan mede. Ik ontmaskerde tot tweemaal toe den geheimzinnigen aanvoerder en de eerste bleek notabene de bloedeigen neef te zijn van een milliardair, Peter Vandyke, bijgenaamd de „Staalkoning”. Nu blijkt ten derde male die vreeselijke bende herleefd te zijn, als die befaamde draak, wien men zeven koppen moest afslaan — en als de zevende kop viel, was de eerste juist weer aangegroeid! Wat volgt hier uit?

— Dat wij de eerste de beste boot naar Londen nemen, naar ons zomerhuis in Norfolk trekken en twee maanden rust nemen! antwoordde Brand met een haast, welke voldoende aantoonde, hoe hij zich het slot van het gesprek dacht.

Raffles keek hem glimlachend aan en zeide rustig:

— Daarvan meen je natuurlijk zelf geen woord! En het goud dan?

— Het goud loopt niet weg! Het is veilig in de duikboot en wij kunnen het weder halen, wanneer wij maar verkiezen!

— Dat moet ik bestrijden, mijn waarde! Ik denk er natuurlijk niet aan, mijn kostbare „Bruinvisch” hier voor zulk een langen tijd onbeschermd achter te laten! Ik laat liever niets aan het toeval over — en dat zou den geleiddraad wel eens kunnen doen ontdekken, wanneer een flinke storm de bladeren wegblaast, waaronder wij haar verstopt hebben, of mijn duikboot kan van het anker slaan bij een hevigen storm — neen, neen, dat is mij veel te gevaarlijk! Ik blijf er bij — wij brengen het goud naar de Behringstraat!

— Goed — breng het dan maar en keer aanstonds naar Londen terug!

— Dat ben ik ook voornemens — via New-York!

— Je kunt het toch niet in ernst meenen?

— Ik meen het integendeel volkomen ernstig, Brand! Van rusten is geen sprake, dat weet je zelf ook wel. Het is in het begin van Februari — en dus alles wel beschouwd nog geen tijd om naar buiten te trekken! En dan — geloof je waarlijk dat ik dezen hoon op mij laat rusten?

— Welke hoon? vroeg Brand onnoozel.

— Natuurlijk de belediging, welke die schurken mij aandoen! antwoordde Raffles ongeduldig. Je bent zulk een uitstekend sportman! Kun je dan niet inzien, dat ik deze uitdaging moet aanvaarden?

— Maar die dieven en moordenaars dagen jou volstrekt niet uit! hernam Charly op wanhopigen toon.

— Dat doen zij wel, al is het dan maar stilzwijgend, alleen door het feit dat zij weder te voorschijn zijn gekomen!

— Maar dat zijn anderen — de leden van de vorige bende zitten immers zoo goed als allen

in de gevangenis, of wel zij hebben het leven gelaten in den electrischen stoel!

— Dat is woordenspel! Het is dezelfde bende — wat doet het er toe of de leden anderen zijn? En voor het overige — lang niet allen die er toe behoorden, hebben wij inderdaad onschadelijk kunnen maken. Dat zou ook iets omogelijks zijn geweest. Daarenboven, „Het Kwade Oog” schijnt machtiger dan ooit te zijn — machtiger en omvangrijker! De heeren schijnen nu ook vlieg-machines te hebben, en zelfs gepantserde kaperschepen! En nu acht ik het ook zeer waarschijnlijk, dat die Londensche dieven, waaronder zich notabene beambten van het Ministerie van Financiën bevinden, leden van die organisatie te New-York zijn! Een reden te meer voor mij, om mij daarginds eens met de zaken te gaan bemoeien! Kom Charly, zet niet zulk een treurig gezicht! Ik weet immers heel goed, dat je me graag wilt helpen!

— Dat wil ik ook! Denk je, dat ik je aan je lot zou overlaten? Ik vraag me alleen maar af welk nut het heeft! Zeker, je vernietigt een zeer gevaarlijke bende, je bent als het ware het denkende brein en de handelende arm van de politie — maar dat heeft diezelfde politie toch nooit belet, te pogen, je gevangen te nemen, zoodra zij er maar even de kans schoon voor zag!

— Dat was haar plicht — en wat je zegt is trouwens niet geheel en al waar! Ik herinner me eenige gevallen, waarin hooggeplaatste politie-autoriteiten gaarne mijn hulp aanvaardden, wetende wie ik was! Wij praten er dus niet veel langer over, beste Charly, maar wij vertrekken zoo spoedig mogelijk. Wij gaan weliswaar naar Londen terug, waar wij doen de Behring Straat en New-York onderweg aan.

— Het ontbrak er nog maar aan, dat je zeide dat het toch in de route lag! merkte Brand mistroostig op. Goede Hemel wat zal het daarginds koud zijn!

— En hier is het veel te warm! Ons leven bestaat nu eenmaal uit uitersten, beste kerel!

— En het blijft dus afgesproken, dat we morgen met de duikboot naar de Behring Straat vertrekken?

— Morgen of overmorgen!

— En het goud wordt geborgen in de oude, bekende schuilplaats?

— Ja, daarbij blijft het!

— Maar onze vliegmachine?

— Die nemen wij, als het maar even mogelijk is, mede! Twee onzer zijn voldoende om de duikboot te besturen, en de derde kan met de vliegmachine reizen. Hij is er dan stellig een week eerder dan wij — ik bedoel in Alaska, maar dat gaat nu eenmaal niet anders. Ik denk er sterk over, mijn waarde, om er nog een paar van diezelfde machines bij te bouwen, en die op verschillende punten van den aardbodem onderdak te brengen. Maar laten wij nu maar zwijgen — eigenlijk gezegd vertrouw ik dien Chineeschen kellner niet, die daar sedert eenige oogenblikken om ons tafeltje zwerft.

En Raffles keek schuins naar een zoon van het Hemelsche Rijk met glimmend zwart haar en geheel in het wit gekleed, die een paar malen voorbij was komen drentelen, en nu naar het gewoel op de kade keek.

Raffles riep den man, keek hem strak aan, en vroeg:

— Weet je ook, kellner, of er een rijtuig te krijgen is of een auto, om een ritje door de stad te maken?

— Welzeker, Sir! antwoordde de Chinees in onberispelijk Engelsch. Het hotel verhuurt ze, zal ik er een bestellen? Prachtige rit over het eiland, Sir! Goede chauffeurs. Billijke tarieven, Sir!

Raffles scheen nog even na te denken, en zeide toen langzaam:

— Ik weet nog niet wat ik doen zal. Misschien — — ik dank je, vriend!

Raffles keek den man na, en toen hij ver genoeg verwijderd was om niet te kunnen hooren wat hij zeide, fluisterde hij Brand toe:

— Ik wilde dat we wat minder luid hadden gesproken! Chineezen hebben soms buitengewoon fijne ooren. Ik zal je wat zeggen — wij vertrekken nog heden!

Hoofdstuk III.

Eerste schermutseling.

Het groote succes, hetwelk Raffles steeds bij zijn ondernemingen had gehad, was ontegenzeggelijk voor een groot gedeelte toe te schrijven aan zijn bijzonder sterk ontwikkeld opmerkingsvermogen.

Er valt niet aan te twijfelen, of Lord Lister, alias John Raffles, zou, indien hij niet juist een van de schranderste misdadigers van dezen tijd ware geworden, die zijn misdrijven ten uitvoer bracht ten bate van ellendigen en onderdrukten, een van de beste detectives hebben kunnen worden, waarvan de wereld ooit gehoord heeft.

Het was alsof hij een zesde zintuig bezat, hetwelk hem in staat stelde, het gevaar als het ware te ruiken.

De enkele trilling van een ooglid, een flauwe blos, een gefluisterd woord, een onbeheerschte beweging — dat alles was vaak voor hem voldoende, om te beseffen dat er gevaar in den een of anderen vorm dreigde.

En al was Raffles een zeer moedig man — er waren van die gevaren, welke hij liever ontliiep dan ze tegemoet te treden.

Ofschoon Brand en hij in de kleine eetzaal van het hotel op tamelijk zachten toon hadden gesproken, zoo was hij er toch van overtuigd, dat de Chineesche kellner een paar woorden, misschien wel geheele zinnen had opgevangen.

En al weet de zoon van het Hemelsche Rijk zijn gevoelens meestal meesterlijk te verbergen — hij had op het gezicht van den man iets meenen te lezen, hetwelk hem met ongerustheid vervulde.

En daarom besloot hij ook, zijn voornemen te wijzigen, om nog een paar dagen te Hongkong te blijven en liever aanstonds te vertrekken.

De accumulatoren van de duikboot zouden het nog gemakkelijk zes of acht dagen kunnen uithouden en er bevond zich benzine in overvloed aan boord, welke de motor moest drijven, wanneer de boot boven water voer.

Raffles liet Charly dus dadelijk de rekening betalen, zoodra de mannen van de ontbijttafel opstonden en direct daarna begaven de twee mannen zich naar hun kamer, teneinde hun valies te pakken.

Henderson was reeds gewaarschuwd en hielp Raffles daarbij.

Deze had de deur van Brand's kamer, die op de gang uitkwam, aan de binnenzijde gesloten en het pakken vond plaats in zijn eigen logeerkamer.

En juist toen ze bijna klaar waren, hield Raffles plotseling op, luisterde scherp toe, opende haastig de deur van de gang en keek naar buiten.

Er viel eigenlijk niets bijzonders te zien — op eenigen afstand stonden vier kellners, die zachtjes met elkander in gesprek waren en aan den anderen kant van de deur stonden eveneens drie mannen, waarvan er een de gerant was en de twee anderen kruiers van het hotel.

Raffles sloot langzaam de deur weder en draaide den sleutel in het slot om.

— Wat doe je? vroeg Brand verbaasd, terwijl hij de riemen van zijn valies aantrok.

— Ik draai de deur op slot! antwoordde Raffles laconiek. Wij mochten eens.... gestoord worden!

— Wat bedoel je daarmee? vroeg Brand verwonderd.

Voor Raffles antwoord kon geven, klonk er op de kade voor het hotel het geluid van een automobielhoorn.

Raffles was met een paar sprongen bij het raam en keek door de vitrage.

— Wat is er? vroeg Brand.

— Daar is de politieauto! antwoordde Raffles lakoniek. Een voorgevoel zeide het mij reeds! Ik geloof dat wij tien minuten te laat zijn heengegaan, vrienden!

Henderson liet zijn valies varen, trad met een gesmoorden vloek naar het venster, wat zich op de tweede verdieping bevond en zag juist hoe een groote, donkergrijs geschilderde auto met negen politieagenten bemand voor de groote, deur van het hotel stilstond, waarop aanstonds alle agenten op den chauffeur na van den wagen sprongen en het hotel binnensnelden.

Brand weerhield met moeite een kreet van schrik en zeide toen op fluisterenden toon:

— Laten wij haastig maken dat wij weg komen — ik heb gezien dat er een achteruitgang is — misschien is er nog tijd!

— Tijd is er wel en toch is er een beletsel!

Er staan daar namelijk in de gang zeven mannen! zeide Raffles bedaard.

— Maar die kunnen wij toch wel overheer loopen, Mylord! zeide Henderson op woesten toon. Gij moogt u hier toch niet laten opsluiten als een rat in de val!

— Als het kan, zullen wij dat ook vermijden, James, zeide Raffles.

— Maar voor den drommel — hoe komt die politie plotseling hier? Is het wel voor ons? fluisterde Brand op heeschen toon.

— O ja, daar kun je wel zeker van zijn! hernam Raffles. Die zeven mannen staan daar voor ons! En ik denk dat die Chineesche kellner genoeg heeft opgevangen om half te raden, half te begrijpen wie ik ben? Hij is dadelijk gaan telefoneeren en heeft zijn patroon gewaarschuwd. Maar het is nu geen tijd om daarover te praten wij moeten hier weg, voor de politie binnenkomt!

— Maar hoe? riep Brand op een toon van wanhoop. Als de gang bewaakt is, kan ik niet begrijpen, hoe wij hier moeten weggelopen! Wij zijn hier op de tweede, dat wil zeggen de bovenste verdieping — en die verdiepingen zijn hoog!

— En bovendien staat er al volk voor het hotel! riep Henderson op woesten toon. O, als ik dien kellner tusschen mijn vingers krijg!

— Dat gebeurt misschien nog wel eens, James! Maar daarvoor is het in de eerste plaats noodig, dat wij ontsnappen!

Hij had zelf nog een blik uit het venster geworpen en zag dat Henderson goed had gezien.

De verschijning van de politieauto had een menigte leegloopers en baliekluiers aangelokt, waaronder vele Chineezers, die zich voor het groote hotel verzameld hadden.

Er viel geen oogenblik aan te denken, langs dien kant te ontsnappen, zelfs als het mogelijk was geweest, zich van het smalle balkon te laten afzakken.

En nu had Raffles wel, zooals steeds bij dergelijke gelegenheden, een koord bij zich, dun maar sterk en aan het eene uiteinde van een stalen haak voorzien, maar dat zou hier niet kunnen baten — zij zouden natuurlijk dadelijk worden gezien en in de val loopen!

Raffles keek een oogenblik zoekend om zich heen en toen viel zijn oog op den schoorsteen, een monumentaal bouwwerk, zooals ze in vele

Engelsche hotels voorkomen, ook in dit gedeelte van China, waar het des winters bitter koud kan zijn.

Hij bukte zich een weinig voorover, keek in den schoorsteen, belichtte dien toen met zijn zaklantaarn en knorde tevreden.

— Pas geveegd en ruim genoeg, zelfs voor Henderson! zeide hij kortaf en op zachten toon. Vooruit vrienden — het is onze eenige kans! Henderson — jij gaat vooruit, want ik heb eenige dwarsstangen gezien en bent de eenige die ze zal kunnen breken.

De reus had geen tweede aanmaning noodig.

Hij stapte over het haardijzer, bukte zich zoo diep mogelijk en wrong zijn machtig lichaam in de nauwe opening.

Charly en Raffles hoorden hem steunen en hijgen, want de schoorsteen was waarlijk wel wat nauw voor hem, maar hij vorderde toch en ten slotte verdwenen zijn voeten uit het gezicht.

Toen klonk er een geluid van vallend ijzer en een dwarsstang viel in den haard, die reeds sedert een week niet meer brandde.

Er volgde er nog een en ten slotte een derde — en toen was de weg vrij.

Maar juist toen Raffles en Charly hoorden, hoe Henderson daarboven de zinken overkapping verbrak, klonken er haastige voetstappen op de gang en de kruk van de deur bewoog.

Toen sprak daarbuiten een bevelende stem:

— Doe open, in naam der wet!

— Waarom, als ik vragen mag? vroeg Raffles spottend terug.

— Omdat wij een verdenking tegen u koesteren, die gij alleen maar ongedaan kunt maken, door ons dadelijk te woord te staan! Komaan, open de deur!

Raffles gaf geen antwoord meer.

Hij had Charly een wenk gegeven, die op zijn beurt, vlug als een kat in het binnenste van den schoorsteen omhoog klom, tot hij eveneens het dak bereikt had.

Raffles was snel op zijn valies togetreden en had er het sterke, zijden knoopenkoord uitgehaald.

Terwijl hij het om zijn middel wikkelde, werd er woedend op de deur gebonst.

Toen was het, alsof iemand zich met geweld tegen het paneel wierp, hetwelk begon te kraken.

— Ik geloof dat het hoog tijd is! mompelde Raffles voor zich heen.

De valiezen in den steek latend, dook Raffles op zijn beurt onder het gat van den schoorsteen en heesch er zich met de vlugheid van een acrobaat in op.

Juist toen hij over den rand van den schoorsteen op het dak stapte, klonk daar beneden het geraas van krakend en splinterend hout — de politieagenten hadden klaarblijkelijk de deur ingedrukt.

Raffles behoefde slechts een enkelen blik om zich heen te werpen, om te kunnen zien, dat redding slechts aan eene zijde mogelijk was.

Het hotel lag op een hoek van de kade en een breeden verkeersweg en aan geen van beide zijden viel aan ontsnappen te denken.

En het mocht een groot geluk worden geacht, dat de schoorsteen zich tamelijk ver van den dakrand bevond en de drie mannen op het dak hadden kunnen klimmen, zonder dat het van de straat af gezien werd.

Aan de achterzijde grensde het hotel aan een soort ruime binnenplaats, bestemd om er auto's en rijtuigen te kunnen schoonmaken en die door dienstgebouwen omgeven was — een keuken, een garage, een bediendenverblijf en nog enkele andere, kleinere gebouwen.

Voor een klein gedeelte was deze binnenplaats door een niet zeer hoogen muur gescheiden van een kleine dwarsstraat en Raffles begreep dat er al veel gewonnen zou zijn, wanneer hij er in kon slagen, met zijn beide metgezellen die straat te bereiken.

Hij bedacht zich geen oogenblik, maar maakte het touw met den stalen haak vast aan een steunijzer, hetwelk den vrij hoogen schoorsteen moest schragen en liet vervolgens het sterke koord aan de achterzijde van het hotel neerzakken.

Henderson was de eerste die afdaalde en de reus had er vrij wat moeite mee, ondanks zijn geweldige spierkracht, want zijn groote handen waren er niet op gemaakt, zulk een dun touw te omvatten.

Raffles volgde hem en tenslotte daalde Brand af, juist toen de politieagenten in de logeerkamer klaarblijkelijk tot de ontdekking waren gekomen, dat de bewoners door den schoorsteen gevlucht waren, want daar beneden klonk een luid ge-

schreeuw, er werden deuren en ramen opengeworpen en de nood drong!

Raffles en Henderson stonden beneden te wachten, in de grootste spanning, want elk oogenblik konden zij ook hier ontdekt worden.

Op het oogenblik dat zij naar den muur wilden snellen, werd er een deur opengeworpen aan de achterzijde van het hotel en naar buiten trad de Chineesche kellner, die al aanstonds het wantrouwen van Raffles had gaande gemaakt.

Hij had een revolver in de vuist en zijn grijnzende apentronie vertoonde een boosaardige, wraakzuchtige uitdrukking.

Hij hief de revolver op en mikte op Raffles, maar voor hij den trekker kon overhalen, had Brand snel als de gedachte een tuinhark gegrepen, die vlak onder het bereik van zijn hand tegen den muur leunde en wierp die uit alle macht naar den Chinees.

Het voorwerp trof den man tegen de beenen, juist toen hij een stap vooruit wilde doen, hij struikelde, liet de revolver vallen en van dat oogenblik maakten de drie mannen gebruik, om snel over de binnenplaats te ijlen.

Henderson zette zich schrap en met de behendigheid van volleerde acrobaten wipten Raffles en Brand achtereenvolgens op zijn schouders en vandaar boven op den muur.

Ieder hunner greep vervolgens een van zijn handen en zoo trokken zij hem op den muur, juist toen de hinkende Chinees zijn revolver weer had opgeraapt en vuurde.

De revolverkogel sloeg plat tegen den muur, nauwelijks eenige centimeters onder den rand.

De tweede kogel verloor zich in de ruimte, want toen hadden de mannen zich reeds vliegensvlug aan den anderen kant van den muur laten afzakken.

— Naar de duikboot — dat is onze eenige kans om veilig weg te komen! riep Raffles uit. Maar het gelaat van dien Chinees zal ik niet zoo spoedig vergeten!

Zoo vlug zij konden ijlden de vluchtelingen de zijstraat in en op den hoek van de hoofdstraat zagen zij een onbeheerde auto staan.

Zij bevonden zich niet in een toestand om zich op te houden met beschouwingen over het eigendomsrecht.

En terwijl de reusachtige Henderson den woedenden eigenaar eenvoudig vasthield, ondanks

zijn schoppen en schreeuwen, zette Raffles den motor aan en ging achter het stuurwiel zitten.

Henderson wierp den autobezitter hardhandig van zich af en sprong op de treeplank van de auto, die zich reeds in beweging had gezet.

Maar dit alles had toch eenigen tijd opgehouden en toen de auto wegreed, doemde er van den kant van het hotel een andere wagen op, klein maar snel en waarin een vijftal mannen gezeten waren.

Raffles had niet veel tijd gehad om het voertuig te onderzoeken, waarvan hij zich had meester gemaakt, anders zou zijn keus waarschijnlijk wel op een snellere en betere auto zijn gevallen.

Maar hij moest roeien met de riemen die hij had!

De auto reed de stad een paar minuten uit, want Raffles had Honkong in de breedte overgestoken en die bedraagt niet veel meer dan een kilometer.

Hij kwam nu uit op een soort breeden landweg, een van die verharde grintwegen, zooals men ze in China veel vindt en die in Oostelijke richting liep.

Waarheen die weg eigenlijk ging, hoe ver hij hem zou brengen, — daarvan was Raffles volkomen onkundig, maar zijn eerste zorg moest zijn, zich zoo ver en zoo vlug mogelijk te verwijderen van de plek, waar zijn noodlot hem bijna achterhaald had.

Zij hadden een open auto getroffen en nu en dan wierp Brand, die naast Raffles was gaan zitten, een blik achter zich — en daarbij kon hij bemerken, dat de kleine auto, welke de hunne achtervolgde, merkbaar won, ofschoon Raffles den wagen zoo hard liet loopen als maar eenigzins mogelijk was.

— Loopen zij op ons in? vroeg Raffles, tusschen zijn opeengekleemde tanden een verwensching smorend.

— Dat doen ze zeker!

— Kun je al zien wie er in zitten? Politieagenten zeker?

— Neen — de politie is het niet! Wacht eens — ja waarachtig — de Chineesche kellner zit naast den man aan het stuurwiel!

— Wat wil die gele duivel toch van mij! riep Raffles uit. Waarom heeft hij mij gewantrouwd, zoodat hij zoo dicht in de nabijheid zwierf? En waarom was hij er zoo bijzonder op

gesteld, mij een kogel door het hoofd te schieten?

Het antwoord kwam bijna onmiddellijk.

Brand had weder een blik achter zich geworpen en eensklaps schreeuwde hij:

— Die kerel achter het stuurwiel met zijn zwarten baard, dien hebben wij nog geen zes dagen geleden gezien! Hij was aan boord van den Amerikaanschen torpedojager — ik ben er zeker van!

— Nu, dat zou al heel wat verklaren! zeide Raffles wijsgeerig. Nu weten wij althans waaraan wij ons te houden hebben. Welzoo — mijnheer de Chineesche kellner is dus een lid van de bende — en klaarblijkelijk ook van het „Kwade Oog"! Nu begrijp ik die felle gebetenheid van dien gelen schelm op mijn bescheiden persoontje!

— Maar hoe komen die schurken zoo eensklaps hier?

— Daar zullen wij nu ons maar niet in verdiepen, mijn waarde! Maar het ligt dunkt me voor de hand, dat zij op dezelfde wijze zijn gekomen als wij — per schip! En dan natuurlijk met hun eigen duikbootjager!

— Zouden zij dat gewaagd hebben? Men zou hen dan toch hebben moeten zien!

— Dat is volstrekt niet zoo noodzakelijk! Zij kunnen vannacht zijn aangekomen, en, evenals wij gedaan hebben, een schuilplaats hebben gezocht in een der verlaten krekken op de Zuidkust van het eiland. Dat zij zich in de buurt van het hotel of misschien wel daarbinnen bevonden, is natuurlijk louter toeval — en dat toeval is niet van den aangenaamsten aard, want als zij ook

ons herkend hebben, dan zullen zij zeker hun uiterste best doen, ons het levenslicht uit te blazen — en ook weder in het bezit van het goud te komen, dat wij hun hebben ontfutseld. En zij moeten al vrij dicht bij zijn, als je een van hen hebt kunnen herkennen!

De weg ging nu bergopwaarts, als men tenminste spreken mag van een berg, want de hoogste verhevenheid op Honkong, dat wil zeggen de Victoria Piek, die men thans aan de rechterhand zag liggen, bedraagt niet meer dan 800 meter.

Het slecht gesmeerde raderwerk van de auto knarste en kreunde en in den versnellingsbak rommelde het verdacht.

Maar de auto haalde toch gelukkig den top en reed nu met een tamelijke vaart weder dalwaarts —

Daarboven had Raffles kunnen zien dat de weg zich in de gewenschte richting slingerde, dat wil zeggen nog altijd naar het Zuid-Oosten — maar hij werd verderop ook smaller en was daar zeer slecht onderhouden.

Raffles had echter geen keus, want er viel op deze open vlakte niet aan te denken, den strijd aan te binden met de vijf mannen, die hen volgden, nu zij nog telkens Chineezen passeerden, die op weg waren naar de hoofdstad en ook vele visschers, bedelaars, vrouwen en kinderen.

Maar verderop werd het stiller en daar doemde reeds voor hen het heuvelachtig en zwaar beboscht terrein op, dat zich langs de Westkust van Hongkong uitstrekt.

Hoofdstuk IV.

Op weg naar het Noorden.

De weg werd nu ook zoo smal, dat twee auto's elkander slechts met de grootste moeite hadden kunnen passeeren.

Van de politieauto viel volstrekt niets te bespeuren en het was duidelijk dat de verraderlijke Chinees — Boo-Sing was zijn naam — alleen aan zijn eigen makkers had medegedeeld op welke wijze Raffles had trachten te ontkomen.

De beide auto's waren nu nauwelijks vijftig meter van elkander verwijderd en op een volkomen eenzame plek.

En hier knalde het eerste revolverschot.

Het werd gelost door Boo-Sing en de kogel vloog op een decimeter over het hoofd van Heierson, die een gebaar van woede maakte en schreeuwde:

— Zal ik terugschieten, Mylord?

— Dat mag je, Henderson — mits je alleen op hun banden vuurt!

— Alleen op de banden, Mylord? Maar die hebben zooeven niet geschoten! Dat was die vervloekte Chinees!

— Dat is wel mogelijk — maar ik wil geen bloedvergieten, zolang het te vermijden is! Als wij die auto kunnen tegenhouden, dan is dat voor ons al voldoende!

Henderson was zonder twijfel een andere meening toegedaan, maar niettemin gehoorzaamde hij onmiddellijk en hij loste eenige revolvergeschoten op de voorwielen van de achtervolgende auto, die echter geen doel troffen, wat ook niet zoo verwonderlijk was, want beide wagens hots-ten op erbarmelijke wijze over den ongelijken weg met zijn kuilen en verhevenheden.

De Chinees schoot voor de tweede maal en thans werd hij geholpen door twee van de andere mannen in de auto, die waren gaan staan en over zijn hoofd heen op de vluchtelingen vuurden.

De toestand werd nu zeer kritiek.

Twee van de kogels waren door de voorruit gegaan, op nauwelijks een paar streepen boven het hoofd van Raffles en hij zag nu zelf wel in dat hij tegenover deze bloeddorstige tegenstanders een andere gedragslijn zou moeten volgen.

— Schiet terug! beval hij kortaf. Wij kunnen ons hier niet als konijnen laten afmaken!

Dadelijk trok Charly zijn revolver, draaide zich om, mikte zorgvuldig en haalde den trekker over.

De man aan het stuurwiel gaf een schreeuw.

De kogel was hem door den rechterarm gegaan en de hevige pijn deed hem het stuurwiel voor een oogenblik loslaten.

De auto maakte een hevige slingering en hoewel de Chineesche kellner het stuurwiel nog greep, was het toch te laat.

Het voertuig kwam dwars over den weg te staan, de achterwielen beschreven een boog en het achterste gedeelte van de auto botste met kracht tegen een zeer zwaren steen van bijna een halve meter hoogte, die terzijde van den weg lag.

Er werd een gekraak gehoord, een band sprong en de auto van de achtervolgers lag als een wrak terzijde van den weg, met een verbogen achteras, een geknapte veer en een gesprongen band.

Met een kreet van helsche woede schoot Boo-Sing nog een paar malen zijn revolver af, maar de afstand was reeds te groot en Raffles en de zijnen konden zich voorloopig veilig weten.

Maar eenige minuten later liep de steenachtige weg plotseling op, hier begon een grasveld met zware keien bezaaid en er viel niet aan te denken, verder te gaan.

De drie mannen stapten dus uit, lieten het armzalige voertuig aan zijn lot over en snelden over de grasvlakte in de richting van de kust.

Omstreeks een half uur later stonden zij als het ware plotseling voor den Oceaan, na zich een weg te hebben gebaad door een dicht boschje kerseboomen, die hier in grooten overvloed in het wild groeiden.

Maar het werd hun spoedig duidelijk, dat zij zich nog niet hadden kunnen onttrekken aan de wraak van de leden van „Het Kwade Oog” — want dat zij daarmee te doen hadden, dat kon thans niet meer betwijfeld worden.

Want toen zij de kust bereikt hadden, hoorden zij in de verte stemmen, die op luiden toon in het Engelsch een twistgesprek voerden, waarvan Raffles en zijn vrienden blijkbaar het onderwerp waren.

Boo-Sing en zijn mannen hadden het wrak van de auto zeker dadelijk in den steek gelaten en hadden te voet de achtervolging voortgezet, bezeten door een wraakzucht, die voor niets terugschrikte.

— Laten wij voortmaken! zeide Raffles kortaf. Zij mogen ons in geen geval hier zien, want wij loopen nu over het strand, en zij kunnen dekking zoeken achter de rotsen. Over vijf minuten kunnen wij zelven weder een schuilplaats hebben gevonden in het bosch, hetwelk de kreek omgeeft, waar onze trouwe duikboot ons wacht! Vooruit!

Vlug als hazen snelden zij voort over het gladde, harde zand, en weinige minuten daarna hadden zij den zoom van het kleine bosch bereikt en verdwenen onder de boomen.

En toen Charly, die achteraan liep, zich nog eens omwendde, zag hij Boo-Sing van achter de rotsen te voorschijn komen, en het strand betreden, door de vier anderen gevolgd.

Het was dus hoog tijd!

Zonder zich een enkele maal te vergissen vond Raffles den weg terug naar de kleine kreek, en

hij haastte zich, het kleine kistje met den electricen schakelaar te voorschijn te brengen uit de rotsspleet, waarin hij het verborgen had.

Hij opende het, verzette den schakelaar, en nu verliepen enkele minuten in de grootste spanning.

De toestand was inderdaad gevaarlijk, want de mannen stonden ook hier bijna geheel ongedekt, en men zou hen van het kreupelhout uit gemakkelijk kunnen neerleggen, zonder dat zij zelfs hunne vijanden te zien zouden krijgen.

En een klein gebrek aan de electriche pompen kon voldoende zijn om te beletten, dat de waterreservoirs werden leeggepompt, en de boot weder naar de oppervlakte kwam.

Maar gelukkig kwam aan de spanning spoedig een einde, want daar verscheen, zacht en geluidloos, het grijze dek reeds boven de golven.

Dadelijk stapten Brand en Henderson op het dek, en schroefden het deksel van den ingangstoren los.

En nauwelijks was dit gedaan — of daar ver- toonden zich op ongeveer 100 meter afstand de vijf bandieten.

Zij keken even rond, en kregen toen Henderson in het oog, die ver boven alle anderen uitstak, en zich juist gereed maakte in den ingangstoren af te dalen.

— Maak voort! beval Raffles.

Zoo snel zij konden daalden de mannen achter- eenvolgens in het binnenste van de duikboot af, en Henderson had van binnen juist het deksel van den koepel stevig vastgeschroefd, toen er boven op het stalen dek voetstappen weerklonken.

Er kon niet aan worden getwijfeld of de achtervolgers half dol van woede, liepen over de duikboot heen en weder.

Heel zwak ternauwernood hoorbaar klonk het getik van de revolverkogels, die machteloos het stalen dek trachten te doorboren, maar er op afketsten als een erwt op de huid van een olifant.

Toen trachtten de bandieten blijkbaar den ingangstoren te openen, maar dat was onmogelijk, nu het deksel van binnen afgesloten was.

— Nu heeft het spelletje lang genoeg ge- duurd! zeide Raffles schouderophalend.

Hij haalde een kleinen hefboom over, de watertanks liepen snel weder vol, en de duik- boot begon onder water te zakken.

— Nu zullen zij wel niet blijven, denk ik! riep Henderson grinnkend uit.

— En ik geloof dat het op het nippertje was! zeide Brand met een zucht van verlichting. Wat ben je nu eigenlijk van plan, Edward?

— Ik ben niet van plan veranderd, mijn waarde, — wij gaan naar Alaska! antwoordde Raffles bedaard, en even kalm, als had hij een uitstapje van Londen naar Brighton voorgesteld.

— Daar blijf je dus bij?

— Natuurlijk! Komaan Henderson — op je post!

Henderson verzekerde zich, dat de machine uitmuntend werkte en Raffles plaatste zich achter de stuurinrichting en keek nu en dan door de periscoop, terwijl Brand had plaats genomen voor de lens van zeer dik helder glas, waardoor het mogelijk was, onder water varende, alles waar te nemen wat zich boven den zeespiegel afspeelde.

En de „Bruinvisch" had nauwelijks de kleine kreek verlaten en bevond zich nu in den inham of Charly slaakte een onderdrukten kreet en riep:

— Daar voor ons — zie eens — de Ameri- kaansche duikbootjager!

Er viel niet aan te twijfelen — Brand had goed gezien.

Daar lag het kaperschip voor anker, waar- mede de stoutmoedige zeeschuimers de Asturia hadden geplunderd!

Zijn langwerpige gedaante teekende zich dui- delijk af tegen het kristalheldere water van den inham.

Maar Raffles zag door den periscoop nog meer!

Hij kon op het smalle strand een groote be- drijvigheid waarnemen.

Er waren daar een vijftal mannen bijeen en juist hadden Boo-Sing en zijn vier kornuiten, druk gebarend, zich bij hen gevoegd en een oogenblik daarna gingen allen aan boord van den torpedojager en er werd een aanvang ge- maakt met het opsteken van de ankers.

Zoodra hij dat zag, matigde Raffles de vaart van de duikboot en trok de periscoop geheel in.

— Wat gaan wij doen? vroeg Brand nieuws- gierig.

— Dien torpedojager opruimen! antwoordde Raffles bedaard. Nu ik weet aan welke vrees-

lijke bende dat schip eigenlijk toebehoort en ik moet vreezen dat het nog vaker zou moeten dienen om zeerooverij te plegen — nu aarzelik geen seconde! Maak den ram in gereedheid, Henderson!

Met een glans van genoegen op zijn breed gezicht volgde de reus het bevel op.

Aan de voorzijde van de duikboot bevond zich een zeer sterke stalen ram, puntig en van zes scherp geslepen ribben voorzien, ongeveer als de bloedgeul in de ouderwetsche bajonetten.

Het voorwerp kon naar willekeur worden vastgezet en losgemaakt en schoof dan terug in een waterdichten koker.

In een oogwenk was het vreeselijke wapen tot den stoot gereed gemaakt.

— Alles klaar, Mylord! riep de reus opgewekt.

Raffles liet de duikboot wat achteruit slaan, de blikken op de lens gericht, tot hij zich op ongeveer honderd meter van den duikbootjager bevond, waarvan juist een der ankers was opgehaald en dat nu langzaam over het nog resteerende anker begon te zwaaien, zoodat het dreigde, den ingang van den inham bijna geheel af te sluiten.

Raffles vermeerderde de vaart van de duikboot, die zich als een stormram op haar vijand wierp.

En ofschoon de duikbootjager een stalen huid had, zoo was de schok toch nauwelijks voelbaar.

Want de spitse, vlijmscherpe ram drong er in door als een mes in boter.

Dadelijk koppelde Raffles de machine om, de duikboot voer achteruit, de ram maakte zich los — en in den romp van het kaperschip gaapte nu een zeskant gat van bijna drie decimeter middellijn, waarin het water zich met onweerstaanbaar geweld naar binnen stortte.

Dadelijk voer de duikboot een dertigtal meters terug, teneinde zich buiten de zuiging van het zinkende schip te houden en aanstonds werd de periscoop weder uitgeschoven.

En nu konden de drie personen aan boord van het onderzeesche schip in den spiegel duidelijk waarnemen, welk een grenzenlooze verwarving er aan boord van het kaperschip was ontstaan.

De bandieten liepen schreeuwend heen en weder en blijkbaar trachtten zij het onmogelijke

te doen, om het voormalige Amerikaansche oorlogsschip drijvende te houden.

Maar het lek was zoo groot, dat er aan stoppen eenvoudig niet te denken viel en het schip zonk zoo snel, dat de opvarenden maar nauwelijks den tijd hadden, het veege lijf te bergen, door in het water te springen en naar het land te zwemmen, terwijl eenigen, die deze kunst niet machtig waren, in allerijl de kleine sloep streken, er in sprongen en zoo snel zij konden naar land roeiden, alsof de duivel hen op de hielen zat.

Er waren nog geen vijf minuten verlopen, of het stalen oorlogsschip hield op met zinken — omdat het niet verder kon.

Het rustte op den zandigen bodem van den inham en nu het laag water was, stak nog een klein gedeelte van een der lage schoorsteenpijpen boven het oppervlak der golven uit.

Raffles had zwijgend het schouwspel gadeslagen en zeide nu schouderophalend:

— Nu zullen zij ons althans niet kunnen volgen!

— Mag ik een opmerking maken, Edward? zeide Brand, die naast hem was getreden.

— Ik wil wedden, dat je over het goud wilt spreken!

— Zoo is het! Binnen het schip zullen waarschijnlijk nog altijd twee kisten met Japansch goud over zijn! Wat een zonde, dat dat hier renteloos ligt!

— Daar is niet veel aan te doen, mijn waarde! hernam Raffles. Het is trouwens zeer onzeker of het daar wel lang zal blijven! Je ziet, dat bij laag water een van de pijpen boven water uitsteekt en zoo verlaten is deze inham niet, of een visscher, zal die pijp ontdekken en er te Hongkong melding van maken. Men zal een onderzoek instellen en het zal niet lang duren of men heeft den samenhang ongeveer begrepen — en in ieder geval uitgemaakt, dat hier de duikbootjager moet liggen, welke de Asturia heeft aangevallen. Men zal een duiker naar beneden zenden en die zal de twee kisten met goud naar boven brengen.

— Zouden de bandieten er zelf niet naar zoeken?

— Dat kunnen zij alleen met succes doen, wanneer zij zouden beschikken over een duikerpak — en dat is hier niet zoo gemakkelijk en

waarschijnlijk zelfs in het geheel niet te krijgen, tenminste niet voor particulieren! Maar hoe het ook zij — wij hebben hier voorloopig niets meer te maken.

En hij greep met vaste hand het stuurwiel, liet de duikboot keeren, zonder nog een blik te slaan op de bandieten, die dol van woede langs het strand heen en weer liepen en koos zee.

Het weer hield zich nog steeds prachtig en alles deed voorzien, dat het nog geruimen tijd zoo zou blijven.

Zooals gezegd bevond de vliegmaschine, welke Raffles had gebruikt om de zeeschuimers te bestrijden, zich nog altijd op een onbewoond eiland van de Maldive-groep en daarheen wilde hij nu het eerst gaan, want de machine mocht daar niet onbeheerd achterblijven en daarenboven kon men haar wel eens spoedig noodig hebben.

De overtocht had zonder het minste ongeval plaats en op den vierden dag na het vertrek van Hongkong ging de duikboot voor anker in een van de ondiepe baaien, welke het rotsachtige eiland bezat. Henderson bleef achter om alles eens goed na te zien en Raffles en Brand begaven zich naar het geweldig groote rotshol, waarin de gedemonteerde vliegmaschine, de wonderlijke „Duivel der Lucht”, was ondergebracht.

Tot hun blijdschap vonden zij het toestel in uitstekenden staat en zij behoefden niets anders te doen dan de draagvlakken weder op hun plaats te bevestigen.

Zoodra dit gedaan was, stegen de beide vrienden op en landden een enkele minuut later weder op het vlakke, goudgele strand, hetwelk een voortreffelijk vliegveld vormde.

De landing had plaats op nog geen vijftig meter afstand van de plek, waar de duikboot voor anker lag.

En nu werd alles voor de reis in gereedheid gebracht, welke Raffles geheel alleen zou ondernemen.

En het was geen kleinigheid voorwaar, want de stoutmoedige avonturier moest een afstand afleggen van ongeveer 2000 mijlen en dat grootendeels over open water.

Hij zou gedeeltelijk over de Japansche eilanden kunnen vliegen, maar van daar tot de Behring Straat moest hij den Stillen Oceaan overtrekken en hij zou alleen de Aleuten op zijn weg vinden.

Allereerst werden dus de drijvers weder onder het toestel bevestigd, zoodat het in ieder geval niet zou kunnen zinken, als Raffles genoodzaakt was op de golven neder te dalen.

De levensmiddelenvoorraad werd nagezien en tenslotte werden dikke wollen kleederen, pelsen, het geweer van Raffles en de noodige munitie aan boord gebracht.

Het oogenblik om afscheid te nemen was aangebroken.

Raffles had Charly en Henderson bij de hand gegrepen en zeide nu:

— Luistert, vrienden! Wanneer alles goed gaat, zal ik morgenmiddag mijn tocht volbracht hebben. Ik wacht jullie in Kinagamute, in het gebied der Konjagen, aan het uiteinde van de Kuskokvim Baai gelegen! Wanneer er zich niets bijzonders voordoet en de duikboot kan veel aan de oppervlakte varen, dan kun jullie den tocht in acht dagen hebben volbracht. Je weet daarginds den weg nog wel, waarde Brand — ik zal jullie wachten in het kleine logement van Jim Dane, dichtbij de haven, waar wij wel eens meer gewoond hebben. Hij is een brave kerel en ik zal het zeker goed bij hem hebben. Gezamenlijk zullen wij dan verder gaan, om allereerst het goud naar de ons bekende plek te brengen, met behulp van de duikboot. Die kan daar dan voorloopig overwinteren — en wij zullen samen verder reizen met onze vliegmaschine. Vaartwel dus, vrienden — of liever, tot weerziens!

Brand was een weinig bleek geworden en scheen slechts met tegenzin de hand van Raffles los te laten.

Zijn stem beefde eenigszins, toen hij zeide:

— Ik hoop dat alles goed moge gaan, Edward!

— Waarom zou het dat niet? vroeg Raffles verwonderd. Ik heb mij de moeite gegeven in de „Hongkong Times” de weerberichten na te lezen en op dit halfroond is het overal zoo schoon als men maar kan wenschen! En dreigt jullie storm — wel, je hoeft niets anders te doen dan tien meter onder water te duiken en de heftigste orkaan zal je onmogelijk kunnen deren!

— Er zijn misschien erger gevaren, dan een orkaan! zeide Brand op ernstigen toon. Je hebt verbitterde vijanden, Edward — en je hebt zelf kunnen lezen, hoe bijzonder machtig de bende van het „Kwade Oog” thans weder is. Wij behoeven er niet meer aan te twijfelen, of die

kellner was een lid van het genootschap, hij heeft op de een of andere wijze heel wat van ons gesprek kunnen afluisteren, misschien wel met een goed verborgen gehouden microfoon — en hij heeft zijn vrienden in Amerika misschien al kunnen waarschuwen!

— In New-York misschien, mijn waarde — maar toch zeker niet in Alaska! zeide Raffles glimlachend, terwijl hij de schouders ophaalde. Tot ziens, vrienden — tot ziens.

Hij had zijn handen haastig losgemaakt en klom in het vliegtuig.

Een kleine handbeweging en de schroef begon hoe langer hoe sneller te draaien.

De „Duivel der Lucht" ijde een tiental meters als een levend wezen over het gladde zand en verhief zich toen in de diepblauwe lucht.

Twee minuten daarna viel er van het vliegtuig niets meer te bespeuren.

Dadelijk scheepten Brand en Henderson zich in en kozen zee.

De reis naar het Noorden had een aanvang genomen.

Verrukkelijk zijn de
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk V.

Verdwenen!

Er waren juist acht dagen verlopen sedert het vertrek van vliegmaschine en duikboot van het eenzame Maldiven-eiland.

Het was omstreeks tien uur in den morgen van een buitengewoon kouden Februari-dag, toen een lang, grijs voorwerp zich met groote moeite een weg baande door het drijfijis, dat zich ten Noorden van het Alaska-schiereiland had opgehoopt, een reusachtige landtong, die zich van het vasteland tot ver in zee uitstrekt en in het Zuiden de Bristol Baai begrenst.

Dat grijze voorwerp was de „Bruinvisch", waarvan zich aan boord Charles Brand en James Henderson bevonden.

De overtocht had zonder eenig bezwaar plaats gevonden tot op den dag van gisteren, toen het drijfijis zich begon te vermeerderen en een schier onafgebroken veld vormde, waarin men zich slechts met de uiterste voorzichtigheid een weg kon banen door de weinige open gebleven vaargeulen, somtijds zoo smal, dat de duikboot er juist even plaats in kon vinden.

Menigmaal naderden de beide oevers van zulk een geul elkander vrij plotseling en dan moest de duikboot in allerijl onderduiken, teneinde niet

als een noot in een notenkraker verbrijzeld te worden.

Eenmaal was Brand genoodzaakt geweest, niet minder dan drie uur achtereen onder een geweldig groote ijsschol te blijven varen en de beide mannen hadden reeds hun toevlucht moeten nemen tot de zuurstofapparaten, daar de gewone dampkringslucht binnen in de boot niet meer voor inademing geschikt was.

Dat had een groote vertraging gegeven en Brand slaakte een zucht van verlichting, toen er eindelijk weder daglicht naar binnendrong door de kort ingeschoven periscoop, terwijl hij al dien tijd het elektrische licht in een fellen stralenbundel door een stelsel van lenzen voor de boot had laten uitschijnen, om geen gevaar te loopen, in de duisternis tegen een ijsberg op te tornen en dat gevaar was zeker niet denkbeeldig in deze streek, waar nu de winter op zijn felst was.

Nog een paar malen moest Brand onder een ijsveld doorduiken, maar ten slotte kreeg hij tot zijn groote verlichting een uitgestrekte open gedeelte in het oog, dicht voor de monding van de Kuskokvim Baai.

Maar die blijdschap veranderde tamelijk spoedig weder in ongerustheid, toen hij tot de ontdekking moest komen dat die baai zelve bedekt was met een ijskorst, van wel bijna een halven meter dikte, die tot aan het einde reikte — tot aan Kinagamute toe!

Het zou dus volkomen ondoanlijk zijn, de stad te water te bereiken en Brand was dus wel tegen zijn zin genoodzaakt, de duikboot zoo goed als het ging op te bergen aan het einde van een van die diepe, door de natuur gevormde holen, welke men veelvuldig op deze rotsachtige, woeste kust aantreft, waar de winter meedoogenloos heerscht gedurende zeven volle maanden van het jaar.

Ook hier was de oppervlakte van het water met een ijskorst bedekt, maar door zoo snel mogelijk de tanks leeg te pompen wist Brand de duikboot zoo snel te laten stijgen, dat het ijsdek brak en de „Bruinvisch” boven water verscheen.

Hij voer nog wat verder en hier stond zoo weinig water, dat de „Bruinvisch”, wat een gelukkige omstandigheid mocht worden genoemd, op den bodem van het hol rustte en toch een paar decimeters boven het ijsdek bleef uitsteken.

De toren werd geopend en na langen tijd kregen de beide mannen weder vasten grond onder de voeten.

Zij kleedden zich in hun dikste pelsen, voorzagen zich van revolver, jachtmes en geweer, maakten een pak van eenige dekens, levensmiddelen en andere onontbeerlijke zaken, bonden dat op hun rug en verlieten, over het ijsdek gaande, het hol, dat bij den ingang een tooverachtigen aanblik opleverde, want de winterzon scheen naar binnen, weerkaatste in de ijskegels, die overal neerhingen en maakte er een waar tooverpaleis van.

De streek was hier zoo volkomen verlaten, als men zich slechts kon denken.

Een woestenijs van ijs en sneeuw strekte zich voor hen uit, zoover het oog reikte en toch waren zij hier op nauwelijks zes uren gaans van Kinagamute.

De sneeuw had zulk een dik dek over alles heengespreid, dat het zelfs moeilijk viel den Zuidelijken oever van de Baai te volgen.

Maar Charly had zijn compas bij zich gestoken en welgemoed trokken de beide mannen op weg.

Er waren maar weinige dingen, waar Raffles niet om gedacht had bij het uitrusten van zijn duikboot — en zoo waren er ook sneeuwschoenen aan boord, die van zeer groot nut zijn in deze streken, wanneer men zich met eenige snelheid wil voortbewegen.

Op deze eigenaardige schoenen, die wel wat gelijken op tennisracketten, schoven Brand en Henderson snel vooruit over de hardbevoren sneeuwvlakte.

Het vroom dien dag omstreeks 30° en het was maar goed, dat het volkomen windstil was.

Want nu was de felle koude tamelijk goed te verdragen en de twee mannen maakten flinke vorderingen.

Twee uren later toen zij den top van een vrij hoogen heuvel hadden bereikt, konden zij in de verte de kleine stad zien liggen, die het doel van hun tocht vormde.

Zij hadden tot dusverre niet veel gesproken, daar zij al hun aandacht noodig hadden om niet in een van die verraderlijke kloven te vallen, tot den rand met sneeuw gevuld, die hier veelvuldig voorkwamen, maar nu zeide Henderson:

— Gij moet het mij ten goede houden, mijnheer Brand — maar mijn maag begint te jeuken!

— Je hebt gelijk, waarde James — ik had daar nog niet aan gedacht! zeide Brand glimlachend. Ik meende dat wij niet zouden eten voor wij daarginds Mylord hebben teruggevonden, maar — wij hebben nog twee uren voor den boeg, en met deze koude is het volstrekt noodzakelijk, veel te eten! Zie je kans een vuur te maken?

— Een vuur — waarvan, mijnheer Brand? vroeg de reus verbaasd, terwijl hij om zich heen keek.

— Van rendiermos en droog hout, beste Henderson! antwoordde Brand. Daarginds zie ik een klein boschje, waar wij wat hout kunnen sprokkelen, en op den bodem groeit rendiermos in overvloed.

— Maar dat zal drijfnat zijn, mijnheer Brand!

— Toch niet — daarvoor vriest het te hard! Kom maar spoedig mede.

De twee reizigers begaven zich naar het boschje dat op ongeveer een kwartier uur gaans was gelegen, sprokkelden daar zooveel dor hout als zij maar konden krijgen, en trokken handenvol rendiermos uit den grond, na eerst met een

soort pikhouwvel de hardbevoren sneeuw te hebben stuk gehakt.

En het duurde niet lang, of Henderson had een prachtig vuurtje gemaakt, waarboven het niet moeilijk viel, wat soep te warmen, afkomstig uit meegenomen blikken.

De mannen aten er brood en gedroogd vleesch bij, dat eerst boven het vuur een weinig moest worden ontdooid, en toen zij zich versterkt hadden met dien maaltijd, staken zij hun pijpen op, om nog even te rusten bij het knappende vuur, dat een heerlijke warmte verspreidde.

Een uur later bonden zij hun bagage weder samen en hervatten hun tocht.

Maar dienzelfden avond zouden zij Kinagamute toch niet meer bereiken, want de lucht betrok, en plotseling stak er een van die hevige sneeuwstormen op, die een zekeren dood voor den reiziger beteekenen, wanneer hij zich niet weet te beschutten.

Gelukkig bevonden de beide reizigers zich toen op een plek, waar de oever van de Baai zeer hoog boven het water was gelegen, en in dien steilen rotswand bevonden zich grillig gevormde holten, soms verscheidene meters diep, en waar de verblindende, ijzige sneeuwstorm onmogelijk kon doordringen.

Niet zonder moeite wisten Brand en Henderson zulk een hol te bereiken, en uitgeput lieten zij zich op den steenachtigen bodem vallen en staarden naar de dichte sneeuwvlokken, die in razende snelheid voorbij de opening van het hol vlogen, opgejaagd door den storm.

— Duurt zoiets lang, mijnheer Brand? vroeg Henderson, na eenigen tijd naar dit woeste spel van den sneeuwstorm te hebben gekeken.

— Soms verscheidene dagen achtereen, Henderson — soms ook maar eenige uren! Maar hoe korter de „blizzard” duurt, hoe heviger hij ook is! Ik vrees dat wij hier den nacht zullen moeten doorbrengen, want als de duisternis valt, en het blijft sneeuwen, is het zeer gevaarlijk verder te gaan.

— En een vuur kunnen wij ditmaal niet maken, mijnheer Brand!

— Dat is inderdaad onmogelijk, beste James! Maar wij kunnen ons in alle dekens wikkelen die wij bij ons hebben, en zoo ver mogelijk naar de achterzijde van het hol kruipen, waar de koude minder voelbaar is.

Zoo deden de beide mannen, en na zich stijf in hun dikke dekens te hebben gerold, kortten, zij zich den tijd met praten en rooken, tot de duisternis inviel, en een verkwikkende slaap hun vermoeide ledematen weder nieuw leven schonk.

Het was in het hol wel koud — maar het was toch heel wat beter dan daar buiten in den snijdenden storm.

Zij werden bijna tegelijk weder wakker door het zonlicht, dat het hol binnendrong.

De hevige storm had zich geheel gelegd, en ofschoon de koude nog fel was, zoo voorspelde alles toch een prachtigen dag.

Henderson haastte zich, het hol te verlaten, en uit het naburige kreupelhout zooveel dor hout te gaan halen als zijn geweldige armen maar konden omvatten.

En even daarna vlamde er een vroolijk vuurtje in het rotshol, er werd koffie gezet met behulp van sneeuw, gemalen koffie en gecondenseerde melk, het harde brood werd niet zonder moeite gesneden en om acht uur in den morgen verlieten de beide mannen het hol weder, klauterden naar boven en zetten hun weg naar de kleine stad voort, die zij een paar uren later bereikten.

Oorspronkelijk was Kinagamute uitsluitend door Konjagen of Lappen bewoond, die er leefden van robbenvangst, des zomers plaggen hutten en des winters eigenaardig gevormde woningen betrokken, die er uitzagen als groote molshoopen, koepeelvormig en zeer kunstig waren opgetrokken van groote blokken ijs.

Later echter vestigden walvischvaarders hier een soort stad, als men dien naam tenminste mag geven aan een verzameling schots en scheef dooreen geplaatste blokhuizen, nog later verschenen er de gouddelvers en thans woont er een zonderling allegaartje van Laplandsche visschers en gelukzoekers, pelshandelaren, jagers uit alle oorden der wereld.

Want soms doet plotseling de mare de ronde, dat er in Alaska goud is gevonden en dan komen eensklaps van alle kanten de avonturiers opdagen, met hun sleden, honden, geweren en munitie en dan verandert de stad geheel opnieuw van karakter.

Op dit tijdstip waren er ongeveer drie honderd blanken in het kleine stadje, waaronder houthakkers, kolenbranders, pelsjagers, gouddelvers en traanstokers — een vreemd samenraap-

sel, dat het met de wetten niet zeer nauw nam, en wier zeden verruwd waren door een onophoudelijken strijd tegen de geweldige natuurkrachten.

Wanneer echter de winter zijn intocht heeft gedaan, wanneer de honden de plaats van het paard hebben ingenomen en de sleden te voorschijn zijn gehaald, wanneer de nachten zeer kort en de dagen daarentegen buitengewoon lang zijn, dan kunnen de bewoners alleen bestaan van het jagen op pelsdieren.

Zij verorberen het vleesch en zij bereiden de huiden, welke worden opgestapeld tot de lente weder aanbreekt, om dan te worden verkocht aan de agenten der weinige groote bontmaatschappijen, de zogenaamde companies, die hier als het ware een monopolie bezitten.

Anderen houden zich bezig met het koken van traan uit walrussen en somtijds is de stank zoo doordringend, dat de niet geoefende Europeaan in zwijm dreigt te vallen op vele mijlen van de stad, wanneer de wind toevallig in zijn richting is.

Het moet gezegd worden dat Henderson en Brand een vrij zonderlingen indruk maakten, toen zij in Kinagamute verschenen.

Want eigenlijk gezegd zagen alle bewoners er daar uit als roovers, — met woeste baarden, ordeloos hoofdhaar en gehuld in herhaaldelijk gelapte pelsjassen, de beenen tot aan de knie gestoken in grove laarzen, die met bont gevoerd waren en het hoofd meestal gedekt met een muts van beverbont, of wel van schapenvacht.

De beide Engelschen daarentegen waren weliswaar zoo warm mogelijk gekleed — maar hun kleederen waren van de beste snit en nog nieuw.

Daarenboven droegen zij steeds hun veiligheids-scheermes in hun zak en hun gelaat was frisch alsof zij zoo uit een kapperswinkel waren gekomen.

Ieder hunner droeg een geweer van uitstekende hoedanigheid en de inboorling moest natuurlijk aanstonds zien, dat de dragers er nog niet aan gedacht hadden, slot en grendel te omwikkelen met een wollen lap, teneinde het roesten te voorkomen en ook dat het vet, waarmee het mechaniek was ingewreven, niet aanstonds bevroor.

In het kort — men zag in hen aanstonds de nieuwelingen en zij werden dan ook niet weinig aangegaapt door de mannen, die zij passeerden,

— want aan vrouwen, tenminste aan blanke, was het dorp zeer arm, er waren er op dat oogenblik hoogstens tien of twaalf en de rest van de vrouwelijke bevolking bestond uit Lappen.

Brand, die hier reeds eenmaal vroeger geweest was, richtte dadelijk zijn schreden naar de herberg, welke Raffles hem als plaats van samenkomst had aangewezen en die den weidschen naam droeg van „De Gouden Zon”.

En wie niet mocht kunnen lezen, behoefde slechts te zien naar de primitief geteekende afbeelding van het hemellichaam, okergeel gekleurd en dat naar alle zijden grillige stralen uitschoot.

Jim Dane stond op den vrij hoogen drempel, dien men langs twee treden bereikte, met de handen in zijn zakken — een reusachtig man, met een nek als een stier en een breed gelaat, hetwelk duidelijk getuigde van het moeilijke, avontuurlijke leven, dat hij achter den rug had.

Ook hij keek de vreemdelingen nieuwsgierig en onderzoekend aan en hij scheen Brand niet te herkennen, totdat deze vlak voor hem stond, waarop hij een kreet van vreugde slaakte, den jongen man een hand toestak, die veel op een berenklaauw geleek en met dreunende stem uitriep:

— Welkom, mijnheer! Ik behoef u niet te vragen, wie gij zijt! Gij zijt de metgezel van graaf Palmhurst, nietwaar?

— Zoo is het, waarde Dane! antwoordde Brand vroolijk. Breng ons maar spoedig naar graaf Palmhurst toe. Hij wacht ons!

Maar het gelaat van den reus betrok plotseeling en hij zeide, terwijl hij zich achter het oor krabde:

— Gij vindt den graaf niet thuis, mijnheer Brand!

— Niet thuis? herhaalde Brand langzaam. Maar wij hadden toch met hem afgesproken, dat hij ons hier zou wachten! Wij hebben ons een paar dagen verlaat, maar dat was niet onze schuld! Weet gij niet waar hij thans is?

De reus haalde de schouders op en antwoordde:

— Ik zou het u onmogelijk kunnen zeggen!

— Is hij dan soms op jacht gegaan?

— Dat geloof ik haast niet! Men gaat meestal niet tegen het vallen van den nacht jagen!

— Wat zegt gij daar? Wilt gij daarmee zeggen, dat hij vannacht niet in uw logement heeft doorgebracht?

— Zoo is het! Gisteravond omstreeks negen uur is hij vertrokken.

Brand en Henderson hadden een snellen blik met elkander gewisseld.

Beiden gevoelden zich door een plotselinge onrust aangegrepen, waaraan zij geen naam wisten te geven.

Toen wendde Brand zich weder tot Dane, en riep uit, terwijl hij hem bij den arm greep:

— Weet gij niet waarom hij heenging? Het is hier toch geen gewoonte om zoo laat in den avond, bij die felle kou, de straat op te gaan?

— Dat zal zeker niemand doen, die ze alle vijf bij elkaar heeft! riep de reus met zijn dreunende stem. Maar de graaf is altijd zoo goedhartig geweest, ziet gij!

— Goedhartig? Wat bedoel je toch? riep Brand ongeduldig. Verklaar je toch duidelijk!

— Het is in een paar woorden gezegd, mijnheer! Zoo wat negen uur kwam er hier een klein meisje van een jaar of twaalf, dat tranen met tuiten huilde en dat naar den graaf vroeg! Gij moet weten dat hij hier al een week is en al dadelijk had hij de gelegenheid gehad, om te toonen dat hij een evengoed jager als dokter was! Een van de jongens had zijn enkel verstuit en die man brulde van pijn en dreigde alles stuk te schieten — en de graaf genas hem, zoo waar ik hier sta! Dat werd natuurlijk dadelijk bekend. Nu, dat meisje kwam hem vragen, of „doc” zooals zij hem noemde, naar haar zieke moeder wilde komen zien, die het niet lang meer zou maken!

Brand stond met half afgewend gelaat en samengeknepen vuisten en zijn stem had een doffen klank, toen hij vroeg:

— Wie was dat meisje? Gij kent het natuurlijk?

— Ik kende het kind volstrekt niet! Ik had haar hier nooit gezien! Ik hoorde ook later pas wat zij gevraagd had van Sallie, de dienstmeid, die heel toevallig hoorde wat het kind aan den graaf kwam verzoeken!

— Het is goed! hernam Brand kortaf. Wij... zullen hem wel trachten terug te vinden! Het dorp is toch zoo groot niet — die zieke moeder moet toch terug zijn te vinden! Die kan ons misschien nadere inlichtingen geven. Gij kent toch zeker iedereen in de plaats?

— Dat zou ik meenen!

— Wel eens van een zieke vrouw hier gehoord?

— Nooit! Dat is te zeggen — zeker niet van een vrouw met een dochter van twaalf jaar!

— Weet je ook — of graaf Palmhurst gewapend is vertrokken?

— Nu, zijn revolver zal hij wel bij zich hebben gehad, maar zijn geweer staat nog in zijn kamer. Het kind moet gezegd hebben dat het in een van de huizen van het dorp woonde!

— Zijn alle huizen op het oogenblik bewoond?

— Bij lange na niet! Er zijn hier verleden jaar wel dertig blokhuizen gebouwd door gouddelvers, maar die zijn weer een voor een vertrokken, toen het graven hier niets opleverde en ze zijn verderop gegaan.

Brand gaf geen antwoord.

Hij keek Henderson zwijgend aan en deze zag hem op zijn beurt aan met oogen, waarin maar al te goed te lezen viel, wat de reus van deze plotselinge verdwijning dacht.

Hoofdstuk VI.

De eenzame blokhut.

Maar Brand was er de man niet naar, om lang besluiteloos te blijven.

Op korten toon zeide hij:

— Een warme maaltijd, beste Dane — en spoedig! Ik vrees dat graaf Palmhurst een ongeluk is overkomen — en wij moeten aanstonds een onderzoek gaan instellen!

— Dat heb ik ook al gedacht, mijnheer — en ik kan mij toch met den besten wil niet voorstellen, hoe dat mogelijk zou zijn! hernam Dane hoofdschuddend. De graaf was waarachtig geen klein kind — en het is toch klaarlichte dag nu!

— Zeg mij eens, Dane — heb je hier soms

in de laatste dagen vreemdelingen in het dorp gezien?

— Laat eens kijken — ja — vier of vijf mannen, naar ik meen! Zij kwamen hier op den blauwvos jagen, zooals zij zeiden.

— Zagen zij er uit als beroepsjagers?

— Neen, in het geheel niet! Zij waren deftig gekleed — ik zal zeggen zooals gij en deze vriend hier, dien ik niet ken!

— Ik ben de bediende van den graaf! zeide Henderson eenvoudig.

De twee mannen waren reeds lang binnengetreken, om de felle koude buiten te houden en Dane had hen naar de gelagkamer gebracht, die geheel zwart berookt was en waar op dit oogenblik een heerlijke warmte heerschte, want in het midden stond een reusachtige kachel, die een weldoenden gloed verspreidde.

De pijpleiding liet echter wel een en ander te wenschen over en telkens ontsnapte er een weinig rook uit de breuken.

Dichtbij een der kleine vensters stond een stevige tafel en Sallie, de meid, was reeds bezig daarop tinnen borden te rangschikken en vorken en lepels van hetzelfde metaal.

Henderson en Brand namen plaats en dadelijk begon de jonge man op zachten toon:

— Je twijfelt er natuurlijk evenmin aan als ik, James, of Mylord is in een valstrik geloopt! Ik heb het wel vooruit kunnen denken! Die ellendelingen op Hongkong hebben gelegenheid in overvloed gehad een telegram in cijferschrift te zenden aan hun medeplichtigen in New-York, Chicago, San Francisco — wat weet ik! En een week was voor die schurken voldoende om hier heen te komen en den aanslag te ondernemen! O, dat vervloekte ijs, dat ons zoo heeft opgehouden!

— Het ijs en de sneeuwstorm, mijnheer Brand! prevelde Henderson op doffen toon. Wat moeten wij nu doen?

— Natuurlijk alles in het werk stellen om zijn spoor te hervinden, Henderson, en dat dadelijk nadat wij den maaltijd genuttigd hebben! God geve dat het niet te laat is!

Op dit oogenblik kwam Sallie binnen met een aarden kom dampende soep, die een prikkelende geur verspreidde en waarin groote stukken rendier vleesch drevon.

Sallie was een Iersche, met een trouwhartig,

breed gezicht, verre van mooi, maar met die uitdrukking op het gelaat, die zelfs de minst schoone vrouw aantrekkelijk maakt.

Brand hield haar bij de mouw vast, toen zij weer wilde heengaan en vroeg op gedempten toon:

— Luister eens, Sallie — jij hebt immers gehoord dat gisteravond een meisje hier kwam, dat weenend aan graaf Palmhurst verzocht, om naar haar zieke moeder te komen omzien? Hadt je dat meisje vroeger ooit gezien?

— Neen, mijnheer, nooit! Het kind was hier bepaald vreemd in de stad. Ik woon hier al tien jaar, ziet u!

— Noemde het soms de plaats, waar de dokter, onze vriend, moest worden heengebracht?

— Neen, mijnheer, zij zei alleen maar dat het in de stad was!

Onder andere omstandigheden zou Brand zeker gelachen hebben om het trotschè air, waarmede Sallie het woordje „stad” uitsprak, — maar nu waren zijn gedachten van somberen aard.

Het kon niet anders, of Raffles was in een listig opgezette val geloopt, want het dorp was zoo klein, dat verdwalen er geheel onmogelijk was en de sneeuwstorm was om negen uur reeds volkomen bedaard.

Trouwens — al zou die hem hebben overvallen, dan had hij immers gelegenheid in overvloed gehad, ergens te schuilen — en op dit oogenblik was het het schoonste weder van de wereld.

Het vroom weliswaar 28°, maar er stond hoegenaamd geen wind.

Brand dacht een oogenblik na en vroeg toen weder:

— Waar had dat gesprek tusschen onzen vriend en het meisje plaats?

— In de gang, mijnheer!

— Wist het kind dat je kon luisteren?

— Neen! Ik stond toevallig in de provisie-kast en daarvan stond de deur op een kier.

— Ging graaf Palmhurst met het kind mee?

— Ja zeker! Zij zei, dat hij onmogelijk alleen den weg had kunnen vinden.

— Zou je het kind herkennen, als je haar terugzag?

— Maar ik heb haar heelemaal niet gezien! Dat is te zeggen — haar gestalte zag ik flauw-

tjes in de slecht verlichte gang, maar haar gezicht kon ik onmogelijk onderscheiden!

— Dank je, Sallie! Hier heb je wat — voor je spaarpot!

En Brand zond de dienstmeid met een geldstukje weg.

Hij had het hoofd in de handen begraven en begon nu langzaam de heete soep te lepelen, die hem zeker voortreffelijk zou hebben gesmaakt, als de martelende ongerustheid omtrent het lot van Raffles hem maar niet gekweld had.

De beide mannen aten zwijgend en toen zij verzadigd waren, zeide Brand op vastberaden toon:

— Wij moeten tot iederen prijs dat huis terugvinden, James, waarheen die ellendelingen Mylord gelokt hebben. Want dat iets dergelijks geschied is, staat voor mij vast!

— Maar, mijnheer Brand — hoe hebben die schurken toch kunnen weten, dat Mylord juist hier was! Er is in het hotel te Hongkong gesproken over Alaska — maar toch niet over dit plaatsje!

— Beste James — Kinagamute ligt als het ware het eerst op den weg van ieder, die Alaska van den zee kant nadert. Er is gesproken over de Behring Straat, maar de bandieten weten natuurlijk evengoed als wij, dat men die om dezen tijd van het jaar onmogelijk te water kan bereiken en dus zoo spoedig mogelijk de kust moet opzoeken. Daarenboven — als het „Kwade Oog” nog even uitstekend georganiseerd is als vroeger, dan heeft de Moloch — je zult je herinneren, dat dit de naam van den aanvoerder was — tot in de verst afgelegene plaatsen zijn geheime agenten. En wat doet het er ook toe, hoe zij ontdekt hebben dat Mylord hier was? Zij wisten het, dat is de hoofdzaak! Kom, Henderson — wij mogen niet werkeloos blijven zitten! Wij moeten dat huis trachten te ontdekken!

Zij stonden van tafel op, juist toen Dane weder binnentrad, om naar den welstand van zijn nieuwe gasten te informeren.

De reus begreep wel, dat er iets ernstigs geschied moest zijn, maar hij kon zich volstrekt niet voorstellen, wat dit eigenlijk kon zijn.

Brand trad dadelijk op hem toe en zeide op zachten, maar dringenden toon:

— Luister eens goed, Dane! Wij moeten het

spoor van graaf Palmhurst tot iederen prijs hervinden! Er moet in zijn kamer nog wel een en ander zijn, dat hij pas heeft afgelegd. Kun jij ons hier iemand opnoemen, die een goeden speurhond heeft?

— Gij wilt een speurhond hebben? Maar dan moet ge bij mij terecht zijn! riep Dane met zijn bulderende stem. Ik mag gerust zeggen dat Jimmy zijns gelijke in een straal van vijftig mijlen vruchteloos zoekt!

— Stil — spreek niet zoo luid! Er kunnen hier spionnen zijn! maande Brand hem aan.

— Spionnen? herhaalde Dane, terwijl zijn wenkbrauwen de hoogte ingingen. Wat bedoelt gij daarmee?

— Ik kan je niet alles mededeelen, beste Dane — maar graaf Palmhurst heeft bittere vijanden en ik weet nu zeker, dat die hem tot hier achtervolgd hebben en zijn leven bedreigen!

Het gelaat van Dane kreeg een uitdrukking van woede en hij zeide op gesmoorden toon, terwijl hij zijn geweldige vuisten balde:

— Vijanden? Graaf Palmhurst? O, maar dan ben ik van de partij, als gij het goedvindt!

— Neen, Dane — dat mogen wij niet aannemen! zeide Brand ernstig. Later misschien! Als wij eerst de verblijfplaats van onzen vriend ontdekt hebben! Wij willen thans niets anders dan je hond ter leen hebben! Maar als je wilt, kun je meegaan, want hij zal jou zeker beter gehoorzamen!

— Het zal zelfs wel noodzakelijk zijn, mijnheer — hij zou u niet willen volgen! Wacht een oogenblik — ik ben dadelijk tot uw dienst! Sallie, drommelsche meid, waar zit je? Daar komen gasten aan!

Inderdaad traden er eenige pelsjagers de gelagkamer binnen en Brand en Henderson haastten zich door een tweede deur naar buiten, naar de gang, waarop de eikenhouten trap uitkwam, die naar de eenige verdieping van het houten logement voerde.

Zij hadden spoedig de kamer gevonden, welke Raffles als verblijfplaats was aangewezen en vonden daar zijn geweer, het breede jachtmes en zijn kleedingstukken.

Het vuur in de kamer was nog niet geheel uitgegaan en de voorwerpen waren allen nog vrij warm — daarover behoefde Jimmy zich dus in ieder geval niet te beklagen.

Brand greep een paar zeer dikke wollen kousen, die in een hoek lagen en blijkbaar reeds waren gedragen en de beide vrienden daalden de trap weder af en vonden in de gang Dane, die een hond aan den ketting vasthield.

Jimmy was een kruising van een wolf en een hond — drie kwart hond en een kwart wolf, met gele pupillen, een stekenden blik en een vreeselijk gebit.

Het dier scheen verbazend sterk te zijn en gromde, toen hij de vreemdelingen zag, terwijl het zijn blinkend witte tanden ontblootte.

Maar de ketting was gelukkig sterk en Dane was het dier de baas.

Hij nam het paar kousen aan, dat Brand hem zwijgend toestak, liet er den hond aan ruiken en toen begat het drietal zich naar buiten.

Gelukkig had het dien nacht volstrekt niet meer gesneeuwd en de hard bevroren grond scheen de lucht van den man, dien Jimmy moest zoeken, vrij goed te hebben vastgehouden.

Want op een kort bevel van zijn meester, begon de hond snel voort te loopen, met den neus naar den grond en zonder zich te vergissen.

Er waren op dat tijdstip van den dag slechts weinig bewoners in het dorp achtergebleven en die hadden wel andere dingen te doen, dan zich met Dane en zijn hond te bemoeien.

Het dier had het dorp reeds bijna verlaten, aan het einde van den strak getrokken ketting en nog altijd scheen het spoor door te loopen. De weg begon hier een weinig te rijzen en voerde heuvelopwaarts.

Pijnboomen en dennen, zwaar met sneeuw beladen, begroeiden er de hellingen van.

De blokhutten lagen hier ver uiteen.

— Dat zijn de onbewoonde huizen, waarvan ik u gesproken heb! zeide Dane, die nog geen woord had gezegd, maar het oog strak op zijn hond gevestigd had gehouden. Er komen er nu nog een paar, maar dan is het uit.

— Is er verderop volstrekt niets meer?

— Niets dan de eindeloze sneeuwvlakte, mijnheer!

De hond trok zijn meester nu voort naar een tamelijk groot blokhuis, ver van den eigenlijken weg gelegen, halverwege den lagen heuvel.

Brand en Henderson hadden hun geweren geladen en snel en zwijgend naderden zij de hut.

— Zou er iemand binnen zijn? vroeg Henderson.

— Neen, mijnheer, de hut is zeker verlaten, anders zou Jimmy nu al brommen! verzekerde Dane.

Nog een honderdtal stappen over den hard bevroren sneeuw — en toen hadden de drie mannen het blokhuis bereikt.

De deur was gesloten met een eenvoudige klink, en zij konden ongehinderd binnentreden.

Zij stonden in een zeer smal portaal, en een tweede deur voerde onmiddellijk in het eenige vertrek, hetwelk de blokhut rijk was.

En een enkele blik was voldoende om de drie mannen te doen zien, dat er hier een hevige worsteling moest hebben plaats gevonden.

Stoelen lagen door het vertrek verspreid, van de tafel was een poot gebroken, de olielamp lag aan scherven op den grond, en hier en daar waren de houten wanden met bloed bespat.

En toch slaakte Charly Brand bij het zien van deze sporen een zucht van opluchting!

Want hieruit bleek dat de schurken Raffles levend in handen hadden willen krijgen, en hem niet gedood hadden, hetgeen zeer gemakkelijk zou zijn geweest in deze afgelegen hut, met zijn wanden van dikke dennenstammen.

Een messteek, verraderlijk toegebracht — en alles zou gedaan zijn!

In een hoek van het groote vertrek stond een van die zeer groote bedden, welke overdag als rustbank gebruikt worden, en waarvan in deze woeste streken het beddegoed onveranderlijk uit dierenvellen bestaat, en maar heel zelden uit eenige wollen dekens, die moeilijk te krijgen en kostbaar zijn.

Brand legde zijn hand op de asch in den haard, en voelde dat deze nog lauwwarm was — het vuur had stellig den vorigen avond nog gebrand.

De jonge man stond een oogenblik in gedachten verzonken en begon toen:

— Het is duidelijk, dat onze vriend hierheen is gebracht, en dat hier een heftige worsteling heeft plaats gevonden. Hebt gij eenig denkbeeld, Dane, waarheen men graaf Palmhurst kan hebben gebracht?

De brave herbergier dacht een oogenblik na, en antwoordde toen schouderophalend:

— De dichtst bijzijnde bewoonde plaats is

Ikogmute — op tweehonderd mijlen hier vandaan. Maar ik zou mij niet kunnen voorstellen, met welk doel men den graaf daarheen zou hebben gebracht! Als zijn vijanden zoo op hem verbitterd waren, waarom hebben zij hem hier dan niet aanstonds gedood?

Brand meende dit wel te kunnen begrijpen, maar hij kon en wilde den braven herbergier de waarheid niet zeggen, en daarom antwoordde hij ontwijkend:

— Daar zullen zij hun redenen wel voor gehad hebben! Misschien hoopten zij wel ook ons beiden in hun macht te kunnen krijgen! Gij hebt daar straks den naam van een andere plaats genoemd — wonen er dan in het geheel geen menschen op die verlaten vlakke?

— Toch wel! Maar ik benijd hen niet! Het zijn houthakkers, pelsjagers, kolenbranders, visschers! Soms wonen zij bij tien en twintig bij elkaar — maar vaak ook geheel alleen. Alleen degene die hier volkomen bekend is in de streek zou hen weten te vinden. En des winters is het natuurlijk nog veel moeilijker dan in den zomer.

— Geloofst gij dat Jimmy in staat zou zijn, het spoor nog verder te volgen?

— Dat moet ik ernstig betwijfelen, mijnheer! antwoordde Dane. Vergeet niet, dat de graaf te voet is hierheen gekomen — maar dat zijn vijanden hem stellig met een slede verderop hebben gebracht — en een sleejzer laat nu eenmaal geen reuk na!

Brand wilde weder iets zeggen, toen Henderson, die een rondgang door het vertrek had gemaakt, en door een der vensters had gekeken, met gesmoorde stem uitriep:

— Daar komen menschen hierheen!

— Weg dan van het raam! beval Brand haastig. Dane, Zie eens, of je die lieden kent, maar pas op dat je niet gezien wordt!

De herbergier ging midden in het vertrek staan, zoodat men hem van buiten onmogelijk zou kunnen zien, en keek door de kleine opening in het stijf bevroren vensterraam, welke Henderson zooeven had gemaakt, door er aanhoudend tegen te ademen.

En hoe goed de reus daaraan gedaan had — dat zou uit het vervolg blijken!

Beproof ze en ge blijft rooken
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk VII.

De eerste overwinning op Het Kwade Oog.

Dane tuurde eenigen tijd door het venster en zeide eindelijk langzaam:

— Ik ken die lieden in het geheel niet — ik ben zeker dat ik hen nog nooit heb gezien!

En hij keek nog even naar de drie mannen, die daar langzaam naderden, op een afstand van een paar honderd meter en die klaarblijkelijk op weg waren naar de hut.

— Zouden ze onze voetstappen niet zien? vroeg Henderson fluisterend, alsof hij bevreesd was, dat de naderenden hem zouden kunnen hooren.

— De grond is hard bevroren — en boven-

dien — de voetstappen van gisteravond moeten immers ook nog zichtbaar zijn! zeide Dane.

En onder het spreken had zijn rechterhand met een gewoontegebaar naar de revolver getast, die in den lederen holster op zijn rechterheup hing.

Het was het instinctieve wantrouwen van alle bewoners in deze onherbergzame streken tegen den vreemdeling.

De drie mannen die daar naderden, waren met geweren gewapend en zij schenen volstrekt geen haast te hebben.

Brand had zijn plan onmiddellijk gemaakt,

— Geloof je dat je hond stil zal zijn, als we hier blijven, terwijl die kerels verschijnen? vroeg hij.

— Als ik het Jimmy beveel, zal hij niet eens ademhalen, mijnheer!

— En zou je ons willen helpen, Dane?

— Vraagt u dat nog? riep de herbergier verontwaardigd uit. Heeft graaf Palmhurst u dan nog niet eens verteld, dat ik mijn leven aan hem te danken heb? Zeg maar wat ik doen moet — en als die drie kerels daar inderdaad iets met zijn ontvoering te maken hebben, dan zal ik hen met het grootste genoegen van de wereld neerschieten!

— Ik wist wel dat ik op je zou kunnen rekenen, Dane! hernam Brand. Maar geschoten mag er juist voorloopig niet worden. Integendeel, wij moeten ons misstijl houden! Laat eens zien, waar wij ons kunnen verbergen! Wacht — ik heb het al gevonden! Onder dat reusachtige bed zou zich wel een half dozijn mannen kunnen verbergen! Spoedig er onder, voor zij hier zijn! De drie mannen kropen onder het vervaarlijke rustbed, dat op vier zware pooten stond, uit een vrij dikken dennenboom gezaagd en waarvan de onderkant zich omstreeks drie decimeter van den grond bevond.

Voor Dane en Henderson was het dus niet zoo gemakkelijk, zich onder het bed te schuiven, maar zij slaagden er dan toch in.

Op een kort bevel volgde de hond, de drie mannen legden hun revolvers onder het bereik van hun handen en wachtten met gespannen aandacht wat er zou gebeuren.

Er verliepen nog een paar minuten, zonder dat zich eenig geluid liet hooren, maar toen knarste de sneeuw onder de voeten van de personen die het huis waren genaderd.

Een oogenblik was Brand bevreesd dat zij de ronde, bewasemde plek op de vensterruit zouden zien en achterdocht zouden krijgen, maar het vroom zoo hard, dat binnen dien korten tijd de ruit alweder geheel onder ijsbloemen bedekt was.

De voordeur ging open en werd onmiddellijk daarna weer gesloten.

En nu ging de deur van de groote kamer open en ook deze werd weer dicht gedaan.

Bijna dadelijk daarop klonk een ruwe spottende stem, die sprak:

— Nu, hier is ook aardig huisgehouden! Die

schoelje schijnt zich danig te hebben geweerd! Hadden wij zijn twee vrienden ook maar reeds in onze macht!

— Waarom hebben zij dien man niet dadelijk koud gemaakt? vroeg een egale, zachte stem, alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld betrof.

— Om velerlei redenen niet, Tom! antwoordde de man die het eerst gesproken had. Ten eerste wordt het hier vrij gauw bekend, ten tweede willen wij hem eerst zijn geheimen trachten af te persen, ten derde moet hij ons zeggen wat hij met het goud gedaan heeft — het Japansche goud van de Asturia en als wij dat eenmaal weten — dan een goed gemikt schot en John Raffles is er geweest!

Charly was een oogenblik bevreesd dat Dane een beweging van ontsteltenis of verbazing zou maken.

Maar de herbergier verroerde zich zelfs niet — het was duidelijk, dat de brave kerel, die al meer dan 20 jaar in dit eenzame oord leefde, den naam van den Londenschen Gentleman-Dief zelfs nooit had gehoord en blijkbaar volstrekt niet begreep waarover het gesprek eigenlijk liep.

Maar Charly wist het des te beter!

De drie mannen begonnen in het vertrek heen en weer te loopen en een paar malen kwam een hunner zoo dicht bij het rustbed, dat de drie mannen, die daar onder verborgen waren, hem gemakkelijk bij de beenen had kunnen grijpen.

Maar Brand had zijn vinger op de lippen gelegd en maande de beide anderen aldus tot stilte aan.

De stoelen werden weder overeind gezet en toen klonk weer de zachte, eentonige stem van zoeven:

— Wat doe je hier nu eigenlijk, Black?

— Dat zul je hooren, Tom! Er is bevel van den Moloch gekomen, dat we Raffles en zijn kornuiten moesten vasthouden, tot een van zijn luitenanten hier is gekomen, om te zien of hij werkelijk de doodsvijand van onze bende is — en daar naar te handelen. Maar intusschen moeten wij ons eerst naar de plek begeven, waar hij zich thans bevindt!

— En ken jij die plek, Black?

— Nog niet — maar ik zal ze over een paar minuten kennen —

— Hozoo? Komen de jongens dan weer terug?

— Zoo dom zullen zij niet zijn! Maar zij hebben hier een mededeeling voor mij achter gelaten, waarin ik zal kunnen lezen, waarheen zij dien lastigen bemoeial gebracht hebben. Het is, geloof ik, niet ver van hier — maar zeker weet ik het niet!

— Heb je aan de politie gedacht, Black?

— Wat bekommer ik mij om de politie? Je gelooft toch niet dat je hier in New-York bent? Des winters komt er eens om de paar maanden een patrouille van de bereden politie hierheen, hoogstens uit drie man bestaande — en menigmaal is zoo'n potkijker geheel alleen. Zij moeten evengoed met sleden en honden reizen als ieder ander — en vliegmachines hebben ze gelukkig nog niet!

— Maar Raffles heeft er een! sprak Brand glimlachend voor zich heen. Ik weet nog niet waar hij ze heeft opgeborgen — maar op het juiste oogenblik zal ze haar plicht weten te doen, rekent daar maar op, jullie schavuiten!

— Hoe komen we naar die plek toe? vroeg weer de man, die als Tom was aangesproken.

— Hoe anders dan met sleden? Wat doe je een zonderlinge vraag, Tom!

— En moet het vandaag nog gebeuren?

— Het bevel luidt: „onmiddellijk”. En dat is niet voor tweeërlei uitleg vatbaar.

Black werd zichtbaar, toen hij zijn schreden richtte naar een plek van den wand, dicht bij den grooten haard.

Hij was een groote, ruwe kerel, in schapenvacht gekleed en met een muts van beverbont op.

Hij had zijn geweer op de tafel gelegd en bukte zich nu een weinig om naast den schoorsteen een zeer klein luikje te openen, ongeveer een hand breed en dat daar vrijwel onzichtbaar was aangebracht.

Hij zocht er even in en haalde toen een stuk papier te voorschijn, hetwelk hij doorlas.

Toen bromde hij tevreden:

— Het is in orde, makkers! De plek is niet ver van hier — zoo wat zeven uur gaans met de slede, en wij kunnen er voor het vallen van de duisternis zijn. Jij kent hier immers den weg, Archibald?

— Als mijn zak! bromde de aangesprokene.

— Prachtig — dan zullen we maar geen tijd

verloren laten gaan! De man kwam weer een paar stappen het vertrek in en op hetzelfde oogenblik stootte Charles Brand de naast hem liggende mannen aan drie revolvers gluurden onder den rand van het rustbed uit, terwijl de bevelende stem van Brand riep:

— Handen op of jullie gaan er aan!

Met een kreet van woede trok Black vliegensvlug zijn revolver — maar Brand was vlugger en zijn kogel verbrijzelde het wapen in de hand van den schurk.

Brand kroop snel als de gedachte van onder de rustbank uit, juist op hetzelfde oogenblik dat Black het papier, waarop de kostbare aanwijzing geschreven stond, tot een prop balde en in zijn mond stak, blijkbaar met het doel, het op te kauwen en door te slikken.

Maar zoover liet Brand het niet komen!

Met een sprong als van een panter was hij bij Black en de revolver trof den man met zulk een kracht tegen de kaak, dat hij als een blik omviel.

De bal papier vloog hem uit den mond en Brand was er onmiddellijk bij om hem op te rapen en in zijn zak te steken.

De twee andere schurken, bekomen van hun eerste verbijstering, trachtten zich nog te verdedigen, maar Tom kreeg een kogel door den schouder, die hem voorover op de tafel deed vallen en toen gaf Archibald den strijd maar op.

Hij werd in een ommezien stevig geboeid met een van de dikke touwen, die in een hoek van het vertrek lagen en hetzelfde werd gedaan met de beide andere mannen.

— Is hier een gevangenis, waarde Dane? vroeg Brand, met een verachtelijken blik op de drie bandieten.

— Het is maar wat je een gevangenis noemt! Een houten blokhuis! Maar wij hebben nu eenmaal niet anders en zij kunnen althans afzonderlijk worden opgesloten! antwoordde de herbergier.

— Jij doet daar een mooi werk, Dane! liet de scherpe stem van Archibald zich hooren, een man met een smal vossengezicht en rood haar. Weet je wel wie jij daar helpt, man?

— In ieder geval help ik iemand, dien ik heel goed ken! antwoordde Dane schouderophalend.

— Maar het is John Raffles, ezel!

— Wat kan het mij schelen hoe hij eigenlijk

heet? hernam Dane koeltjes. Jullie mogen het wel weten dat hij mijn leven heeft gered — en zie je, aan dat leven hecht ik nog al! Wie een vinger naar hem uitsteekt — die krijgt met Dane te doen, begrijp je dat? En uit jullie praatje van zoeeven heb ik wel gehoord, dat jullie de grootste schurken zijn, die er op twee beenen rondloopen! We hebben hier een schout, die niet mak is — en ik verzeker je dat mijn getuigenis gewicht in de schaal legt! Ik heb een uitstekend geheugen en ik zal hem eens herhalen, wat hier gesproken is! En nu vooruit met jullie!

— Nog een oogenblikje, beste Dane! zoo weerhield Brand hem.

Hij had den bal papier weder uit zijn zak gehaald, plukte hem uiteen en las niet zonder moeite op halffluiden toon:

— Wij hebben R. naar het blokhuis aan het Cedermeer gebracht. Archibald weet den weg. Gebruik sleden en honden. De agent van den Moloch wordt morgen verwacht. Porcupine.

Brand liet teleurgesteld het papier zakken en mompelde:

— Dat brengt ons niet veel verder! Ik weet in het geheel niet waar dat ergens is!

— Maar ik weet het heel goed, mijnheer? riep Dane opgewonden uit. Het is een tamelijk groot en stevig blokhuis, waar vroeger een factorij in gevestigd was, maar dat al een paar jaren niet meer gebruikt wordt — ik weet niet waarom. Ik zou er u in het donker heen kunnen brengen!

— En als wij je dat vroegen, Dane — zou je het dan willen doen?

— Ik verlang niets liever, mijnheer! antwoordde Dane, en zijn oogen begonnen te schitteren, terwijl hij Brand met zooveel kracht de hand drukte, dat deze ternauwernood een kreet van pijn kon onderdrukken.

— Nu aanstonds?

— Dadelijk! Want dacht gij, dat ik zou aarzelen, nu ik in de gelegenheid ben, mijn levensredder een wederdienst te bewijzen? Gij kunt mijn honden en mijn sleden krijgen — maar eerst zullen wij dit gespuis aan den Sheriff gaan afleveren!

Maar dit was nu eigenlijk iets, waarop Brand minder gesteld was, om begrijpelijke redenen.

De bandieten zouden natuurlijk niet zwijgen,

zij zouden Raffles aanwijzen als dengene, die met zijn duikboot het goud van de Asturia had weten buit te maken — en men zou natuurlijk beginnen, de beide metgezellen van dien verdachten vreemdeling in verzekerde bewaring te houden.

In elk geval zou er zeer veel kostbare tijd verloren gaan — en wie weet wat daarginds zou kunnen gebeuren aan het Cedermeer!

Hij nam dus Dane een weinig terzijde en sprak op zachten toon:

— Luister eens, waarde Dane — je hebt gezegd dat je mijn vriend een dienst wilde bewijzen! Welnu, dat kun je niet beter doen, dan deze drie schelmen aanvankelijk maar hier in dit huis te laten. Er is zeker wel een vliering, zoodat ze hier niet bij elkander hoeven te blijven. Ik kan je de reden nu nog niet vertellen — misschien verneem je die later wel.

— Ik heb niets te maken met de reden, mijnheer! Als gij liever hebt dat zij voorloopig hier blijven — de Sheriff kan wel wachten, als het niet langer is dan een paar dagen! Blijft gij dan hier om hen te bewaken, dan ga ik mijn grootste slede en mijn honden halen! Sallie moet dan maar op de zaak passen — daarvoor is zij mans genoeg!

En zonder nog eens naar de drie gevangenen schurken om te kijken, vertrok de brave herbergier.

Brand begon aanstonds de wonde van Tom te verbinden, die zachtjes kreunde en hem met zijn violet groene oogen schuw aanzag, als een dier dat in het nauw is gedreven en vervolgens werd hij opnieuw gebonden en op het rustbed neergelegd.

Er werd vuur aangemaakt en toen wachtte men rustig, tot Dane zou terugkeeren.

Een paar malen had Brand getracht uit den mond van Black, die de chef scheen te zijn, iets aangaande het lot van Raffles te vernemen, maar de man bewaarde een hardnekkig stilzwijgen en Archibald verzekerde dat hij van niets wist.

Nog geen half uur nadat hij vertrokken was, keerde Dane terug, dik in het bont gehuld en in gezelschap van twee stevig gebouwde kerels, die in zijn dienst waren en aan wie de bewaking der gevangenen schurken zou worden toevertrouwd.

Zij zouden tevens voor voedsel en verwarming moeten zorg dragen.

Nadat dit alles geregeld was, verlieten Brand en Henderson, door Dane vergezeld het blokhuis.

Voor de deur stond een slede, met acht sterke honden bespannen.

Jimmy werd als negende aan het hoofd gespannen en hij scheen zeer trotsch te zijn op die positie.

Het was duidelijk te zien dat alle andere honden hem vreesden en zijn bevelen stipt opvolgden — want Dane zwoer bij hoog en laag dat Jimmy, door op een bepaalde wijze te grommen of te blaffen wel degelijk bevelen uitdeelde.

De brave herbergier had levensmiddelen, dikke dekens en ook de geweren van de beide reizigers benevens munitie op de slede gestapeld en verder sneeuwschoenen, dikke pelzen en andere onontbeerlijke voorwerpen.

De tocht kon nu aanstonds een aanvang nemen.

Daar ze in het minst niet vermoeid waren, besloten de drie mannen voorloopig te voet te gaan.

De sneeuw was zoo hard, dat de moccassins voorloopig overbodig waren — zij zouden te pas komen als het plotseling begon te dooien of wanneer er versche sneeuw was gevallen, die nog geen tijd had gehad om te bevriezen.

En zoo trokken zij de vlakke tegemoet, de onherbergzame vlakke, die zulke vreeselijke en onbekende gevaren kan opleveren voor degenen die er niet van jongs af aan geleefd hebben.

Dane had niet te veel gezegd, toen hij verzekerde, den weg te kennen.

Hij liep vooraan, het geweer in de hand, een weinig voorovergebogen, zijn warrige baard stijf bevroren en naar alle kanten uitpiekend, de bonte muts diep in de oogen getrokken.

Hij had zelfs geen compas noodig, maar hij scheen ruimschoots voldoende steun te hebben aan enkele kleine oneffenheden in den bodem, een boschje pijnboomen, een heuvelreeks in de verte en aan de Poolzon, die laag aan den hemel stond en zich bijna niet scheen voort te bewegen, als gevolg van de zeer hooge breedte, waarop men zich hier bevond.

De eenige levende wezens, welke men tegenkwam, waren eenige dozijnen coyotes, of wilde prairiehonden, die men zich van het lijf moest houden, door er een paar neer te schieten, welke

onmiddellijk door hun uitgehongerde lotgenooten werden verslonden, eenige blauwvossen, die haastig op de vlucht sloegen en nu en dan een enkele eland.

Om vijf uur in den middag werd de eerste rustpoos gehouden, noodzakelijk om de honden een weinig te laten uitblazen, wier pooten pijnlijk waren geworden door het treden op de bevroren sneeuw.

De dieren kregen een flinken voorraad gedroogden visch, waarop zij zich met een ware woede wierpen en de mannen staken hun pijpen op, aten wat beschuit en vleesch en zeiden nu en dan een enkel woord, natuurlijk over de taak, welke zij zich gesteld hadden.

Vervolgens werd de tocht weder voortgezet, langs met sneeuw gevulde ravijnen, over lage heuvels, door uitgestrekte, sombere pijnbosschen en dan weder over de eindeloos schijnende vlakke.

De bleekroode zon neigde naar de kim, maar het was reeds ver over negenen, toen zij eindelijk verdween.

En toen zelfs bleef nog die eigenaardige schemering hangen, welke den Poolnacht maakt tot een nimmer te vergeten schouwspel.

De heuvels kregen een blauwachtigen weerschijn, de sterren tintelden met weergalooze pracht — en hoog aan het Zenith tintelde het Noorderlicht.

Het zou dien nacht niet volkomen duister worden — voortdurend zou die blauwe schemering blijven heerschen, welke het mogelijk maakte, tot op vele honderden meters groote voorwerpen duidelijk te kunnen onderscheiden.

— Over een half uur kunnen wij er zijn! zeide Dane, die in langen tijd geen woord gezegd had.

— Zouden zij ons kunnen zien aankomen?

— Dat is heel onwaarschijnlijk. Gij begrijpt natuurlijk wel, dat bij deze koude deuren en vensters hermetisch worden gesloten.

— Maar zij verwachten de anderen! merkte Henderson op.

— Des te beter — dan zullen wij misschien met list kunnen binnendringen! hernam Dane.

— Ik wilde maar dat ik wist hoeveel van die schurken daar binnen zijn! liet Brand zich weder hooren.

— Minstens tien, anders had de graaf hen wel klein gekregen! riep Henderson uit.

— Nu, het kunnen er ook wel zes zijn! zeide

Dane glimlachend. Zooveel vreemdelingen heb ik tenminste dezer dagen door de stad zien zwerven — en het is nu bijna zeker, dat het dezelfde kerels zijn geweest, die graaf Palmhurst met geweld hebben weggevoerd!

— Dat heeft niets te beteekenen! riep Henderson minachtend uit.

— Het gevaar schuilt ook niet in het aantal, beste James — maar wel in de mogelijkheid, dat die schurken gelegenheid krijgen, mijn vriend met een kogel neer te vellen, zoodra zij onraad bemerken en voor wij tusschenbeide hebben kunnen komen.

— Dan moeten wij trachten met list te werk te gaan, zooals ik zooveel al zeide! hernam Dane.

Hij dreef de honden tot nog meer spoed aan, door het uitstooten van een zonderling geluid en aangevuurd door Jimmy trokken de honden zoo goed zij konden en de slede gleed snel, maar geruischloos over de sneeuw.

Na eenige minuten hief Dane de hand op en wees naar een reeks heuvels, een langen keten, die in het Noorden den horizon scheen af te sluiten.

— Daarachter is het Cedermeer — en bij dat boschje, daarginds, links, staat de hut. Wij zullen er over tien minuten zijn — en dat is goed ook, want de honden beginnen nu werkelijk wat vermoeid te worden.

Er werd nu verder geen woord meer gesproken.

De honden trokken de slede tegen de flauwe helling van de heuvels op en daar omlaag glinsterde hier en daar tusschen de sneeuw door het zilveren dek van het bevroren Cedermeer.

Links verhief zich een tamelijk groot bosch van pijnboomen en op ongeveer vijftig meter van den zoom stond de blokhut.

Geen enkele lichtstraal drong naar buiten, maar uit den schoorsteen steeg een dunne, ijle rookpluim kaarsrecht in de stille lucht omhoog.

Langzaam naderde nu de slede, maar Dane deed geen moeite om het geluid van die nadering te dempen, want dat had de achterdocht van de bandieten kunnen gaande maken.

En toen hij voor de zware houten deur was gekomen, sloeg hij er op zoo hard als hij kon en riep:

— Doe open, Porcupine! Wil je ons hier laten vastvriezen?

Daarbinnen klonk geblaf van honden, dat dadelijk beantwoord werd door het span van Dane.

Hij had Jimmy reeds van het tuig ontdaan en scheen den hond iets in te fluisteren, waardoor zijn woede in de hoogste mate geprikkeld werd.

Slechts met moeite kon hij het dier aan den halsband vasthouden.

Henderson en Brand hadden zich een weinig afgewend, zoodat hun gelaat niet dadelijk te zien zou zijn.

De deur ging op een kier open, daarachter werd het gelaat zichtbaar van een baardig man, grillig beschenen door het licht van een lantaarn, die hij voor zich uithield.

— Vooruit! commandeerde Dane, en tegelijkertijd liet hij den grooten hond los, die zich met onstuimig geweld tegen de deur wierp, zoodat de verraste man daarachter het evenwicht verloor.

De deur vloog open en het volgende oogenblik was Jimmy de man naar de keel gevlogen.

Aanstands maakten de drie mannen van deze gelegenheid gebruik, de blokhut binnen te dringen.

Brand ging vooraan, de revolver in de vuist en zoodra hij de tweede deur had geopend, die in het groote vertrek uitkwam, stoof Jimmy hem al voorbij, en wierp zich met dolle woede op een van de vijf mannen, die daarbinnen rondom een groote tafel zaten, en zich den tijd kortten met drinken en kaarten.

De overval had zoo snel plaats gehad, dat de bandieten volkomen verrast waren.

Maar toen bonden zij ook dadelijk den strijd aan — ofschoon het reeds te laat was.

Een hunner wendde zich dadelijk met een gebrul van woede naar een hoek van het vertrek, waar op een zwaren houten stoel een man met dikke touwen was vastgebonden.

Die man was John Raffles.

De bandiet had zijn revolver getrokken, en vuurde, maar Raffles had zich bliksemsnel terzijde geworpen, met stoel en al, en de kogel sloeg op een paar centimeters boven zijn hoofd in het hout.

Tot een tweede schot kreeg de man geen gelegenheid, want Henderson had reeds een geweer gegrepen, dat in een hoek stond, en een hevige slag op het hoofd deed de bandiet ontzield ter aarde zinken.

Dane velde met twee schoten evenzoo veel

leden van de vreeselijke Bende, en toen was het pleit spoedig beslecht.

Jimmy had een der kerels voor zijn rekening genomen, en hem zoodanig toegetakeld, dat er zeker maanden zouden verloopen, voor hij weder de oude zou zijn.

Wat den bandiet betrof, die de deurgeopend had — de hond had hem zoo vreeselijk gebeten, dat hij enkele oogenblikken daarna den geest gaf.

De eenige overgeblevene had een schot door den arm, en mocht zeggen dat de troepen van Dane over de geheele linie de overwinning hadden behaald.

Charly had een schampschot aan den hals, Henderson moest een stuk van zijn oor missen — maar dat waren van die bagatellen, waar de reus zelfs niet over sprak!

Wat Dane aangaat — hij had een vrij diepe messteek in den onderarm gekregen, die aanstonds verbonden moest worden.

Het eerste werk was Raffles los te maken,

die de hand van Brand greep, en eenvoudig zeide:

— Ik dank je, mijn vriend! Ik geloof dat je juist op tijd bent gekomen!

— Dank in de eerste plaats onzen goeden Dane, Edward! zeide Brand, terwijl hij aangedaan de hand van den herbergier drukte. Zonder hem zouden wij er niet in geslaagd zijn, je zoo spoedig ter hulp te snellen! En kom nu spoedig mede! Er is veel te doen in Kinagamute! Wij zullen dezen kerel hier, en den zwaargewonde meenemen!

Maar Dane kwam tusschenbeide en zeide:

— Niet voor morgen, mijnheer! Wij allen zijn nu te vermoeid! Er zijn hier nog meer vertrekken en daar zullen wij met onze honden den nacht doorbrengen!

— En dan mogen de leden van Het Kwade Oog zich voor mij in acht nemen! voegde Raffles er tusschen zijn opeengeklemd lippen aan toe.

De volgende aflevering (No. 481) bevat:

HET KWADE OOG.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare **ECHT TURKSCHE TABAK**

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.